ISSN 0132-4462
1988 ТРАВЕНЬ № 10

Перець

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Зачекай, нехай домалюють. Повинні ж і наші нащадки побачити цю красу.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— І з цим ревізором справа вигоріла!..

Телеграфне Агентство Преса

ВОГНЕННА РИБА

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП.) Жителі міста Кам'янки спостерегли: як тільки рибу, зловлену в річці Лаврусисі — притоці Тясмину,— починають смажити на сковорідці, то вона через деякий час спалахує полум'ям. Вчені-іхтіологи зацікавилися цим фактом і дослідили його. Виявилось: місцева лазня ось уже тривалий час регулярно зливає у річку солярку, якою наскрізь просякнулися тепер уже нечисленні мешканці водойми. Причому лазня «соляризує» Лаврусиху так непомітно, що цього процесу не бачить навіть райсанепідемстанція.

ВИБІРКОВИЙ СЛУХ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Винятково гострий слух має начальник П'ятихатського райвузла зв'язку Ю. О. Бондар. Приміром, зателефонувавши у село Червоно-Дереївку, Юрій Олександрович, за його словами, прекрасно чує своїх співрозмовників. За винятком тих, які скаржаться на погану роботу телефонів.

З ТУРБОТОЮ ПРО МЕТАЛУРГІЮ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). На Красилівському ремонтно-транспортному підприємстві освоєно технологію перетворення техніки на металобрухт. Так, колгосп «Шлях до комунізму» Млинівського району Ровенської області, одержавши з Красилова недіючу, як і до ремонту, тракторну лопату ТЛ-3, має можливість успішно виконати план здачі брухту.

СУМНИЙ КІНЕЦЬ РЯБОЇ

Щоб здати на м'ясокомбінат малопродуктивну худобину, потрібен акт, засвідчений дев'ятьма підписами й п'ятьма печатками різних інстанцій.

(З листа до редакції).

На правлінні мову вів
Голова сердито:
— Доки ми старих корів
Будемо глядіти?

Аніж тратити корми,
Здать на м'ясо краще!
Почнемо з Рябої ми —
Зовсім негодяща.

— Що ж, давайте...
Склали акт,
Найняли машину
І на м'ясокомбінат
Повезли тварину.

Тут приймальник водію —
Хлопцю молодому:
— Ти корівоньку свою
Повертай додому.

— Та прийміть! Незручно ж, факт,
Знов додому править...
— Треба п'ять печаток в акт
Спершу вам поставить!

До райцентру треба вам
З'їздити спочатку:
Головний ветлікар там
Прикладе печатку.

Йдіть в РАПО, до голови
Й до райвиконкому,
А з району їдьте ви
До облагропрому...

Привезли назад Рябу.
Думали, судили —
Й зоотехніка Журбу
В місто відрядили.

Поки там Іван Журба
Оббивав пороги,
То корівонька Ряба
Простягнула ноги.

Знову треба засідать,
Акт писать спочатку...
Правда, тут вже прикладать
Слід одну печатку.

Неймовірно, але факт:
Легше закопати,
Ніж на м'ясокомбінат
Корівчину здати!

Микола ПРЯДКО.

Любов з додатком

ПОЧАТКІВЦІ З КУБЕЛ

Їх затримали у кублах розпусти.

Оксана розважалась у компанії з двома тридцятилітніми «наркошами», як на своєму жаргоні ці особи називають наркоманів. Втім, точніше буде сказати — розважала їх. Отих дядечок. Адже, у порівнянні з ними, їй не так уже й багацько років. Аж п'ятнадцять! Але й у цьому віці їй треба дещо з натугою згадувати. Приміром, як величати того молодця, з котрим крутила амури.

— Здається, Василь... — не зовсім впевнено пригадує Оксана.

Ми з працівником міліції С. С. Соловйовим розмовляємо з цією юною особою в шкірно-венерологічному диспансері. Місце, звичайно, не зовсім комфортне — однак одне із небагатьох, де можна будь-коли поговорити з громадянками, котрі заробляють або не проти заробити на життя продажем власного тіла. Жриць платного кохання доставляють сюди для медичного огляду, щоб з'ясувати, чи не супроводжує часом їхню специфічну діяльність яканебудь не вельми симпатична хвороба, що належить до розряду венеричних. Тож немало пацієнток диспансеру можуть сміливо вважати його своєю другою оселею. Принаймні, одна дівиця побувала тут півсотні разів.

Між тим, богині панельного кохання приходять у цей медичний заклад не під впливом сором'язливих медичних агіток. До такої свідомості сучасні куртизанки, прямо скажемо, не доросли. Тому й виникає потреба привести у диспансер мічену небезпечною хворобою кралю, міцно тримаючи її за ручку. Та ще й маючи право на подібне міліцейське джентльменство. А для цього кралю треба затримати за відповідних обставин. Бо запізнення у цій профілактичній справі, як правило, обертається бідою. Зовсім мало порозважалася у Донецьку гастролерка з Одеси Оксана Біла, а таки встигла залишити на згадку про себе цілий шлейф сифілітичних контактів...

Та повернімося до Оксани. Розмова з нею йде важко, відповідає дівча уривчасто, а під кінець — крізь сльози. Недавно вона втекла зі школи-інтернату, тепер — бродяжить. Домівки фактично не має. Тато в їхній сім'ї існував лише умовно. Матінка, на жаль, теж. Недарма її позбавили материнських прав. З цієї причини й два брати Оксани — десь по інтернатах. А чотирирічна сестричка?

— Знаю, що є,— пояснює Оксана,— але не знаю, де...

Такий ось сімейний розклад. Якщо його взагалі можна назвати сімейним. Тож зовсім не дивно, що життя у Оксани (приклад, самі розумієте, було з кого брати) почалося так звивисто. Бо не вперше її затримали в кублі. І тільки сльози на її очах лишають якусь надію, що дівча схаменеться, нарешті усвідомить, над якою страшною прірвою опинилась...

Аліні теж тільки п'ятнадцять. Крихітне створіння, тендітне. Але замість вітання із голодним блиском в очах вигукнуло: «Ой, цигарочку можна?» І вже десь п'яте своє слівце підкріпило соковитим нелітературним висловом.

Аліна вчиться у восьмому класі. Вона з містечка поблизу Донецька. У теплу компанію потрапила завдяки старшій подрузі Олені. «Теплу» хоча б тому, що учасники її п'ять днів підряд, поки не нагрянула міліція, підігрівали себе оковитою. Й досить оригінально розважались. Один із компанії, за характеристикою Аліни, «добряче чокнутий», демонстрував, приміром, свою любов до сметани. Не тільки гарно закушував цим молочним продуктом, а ще й намазував ним своє голе тіло. Якщо у двері дзвонили, компанія готова була зустріти будь-кого з нечуваною гостинністю. Найдужчий лобуряка хапав обмотану ганчіркою монтувалку, а подруга Олена — друшляк чи каструлю, щоб, мовляв, більш надійно оглушити візитера.

Звичайно, на сметану, навіть з розважальною метою, потрібні гроші. Не кажучи вже про більш міцний продукт у пляшках. Компанія вирішувала цю проблему, як висловилась Аліна, за методом «гоп-стоп». Добувала кошти полюванням за хутром. Але не в тайзі, а на темних міських вулицях, зриваючи з перехожих дорогі шапки.

Картинка, як бачимо,— немов з кошмарного сну. Особливо якщо врахувати, що Аліна з якихось міркувань «намалювала» заяву на одного з компаньйонів, ніби той її згвалтував. Правда, подруга Олена вважає, що Аліна просто вирішила пожартувати.

До речі, Олена не просто подруга. Швидше її можна назвати наставницею. Їй уже вісімнадцять і в неї неабиякий досвід у галузі платних втіх. Адже спромоглася якось проіснувати вдалині від домівки майже рік, не ударивши при цьому, як кажуть, пальцем об палець.

Приїхала вона у Донецьк — начебто влаштовувати життя — відразу після десятирічки, яку закінчила у Ворошиловградській області. Але й досі роботи собі не знайшла.

Та й навіщо вона їй? Недарма на запитання: «На що живеш?» — вона майже здивовано підвела очі:

— Вистачає...

— Звідки?

— Ну, наприклад, Корольова ж працює...

Відповідь, звичайно, приголомшлива! Якщо врахувати, що Корольова — знайома, у котрої Олена інколи знаходить притулок,— працює посудомийкою в кафе...

Потім з'ясовується, що деякий час Олену підгодовував якийсь Вардан, учень професійно-технічного училища. Факт, на перший погляд, неймовірний. Яку ж це суперпідвищену стипендію треба мати, щоб дозволити собі таку щедрість?! Хоча згодом переконуєшся, що тут перебільшень немає. Отой «грошовитий» Вардан регулярно підвищував свою стипендію звичайнісіньким грабежем. За що й потрапив на лаву підсудних.

Тепер ось дівиця прибилась до не менш розмаїтої компанії. Стала, можна сказати, колективною утриманкою. Зрозуміло, не лише за красиві очі. Та ще й втягнула в цю багнюку розпусти неповнолітню Аліну...

Між іншим, саме такі ось «старші подруги», досвідчені комерсантки від кохання, й розбещують часто-густо молоді душі, зваблюючи їх химерами розкішних заробітків та казочками про солодке життя за рахунок щедрих клієнтів. До того ж, не без користі розбещують, оскільки теж мають на цьому «навар». Проте об'єкти, як правило, для обробки підбирають із знанням психології.

Із добрим десятком справ жінок легкої поведінки довелося познайомитися мені при допомозі міліції. І перше, що впало у вічі,— обов'язково якась сімейна проблема у житті кожної, суцільна, так би мовити, бездоглядність. Звичайно, наведений вище приклад із Оксаною — може, й крайній. Але ж біда не обминула й Аліну: її батько лікувався від алкоголізму. Олена полишила домівку через сварки з вітчимом...

Будемо вірити, що життя цих молодих дівчат усе ж поверне в нормальне русло. Тому й не називаємо їхніх прізвищ.

Продовження на стор. 6.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

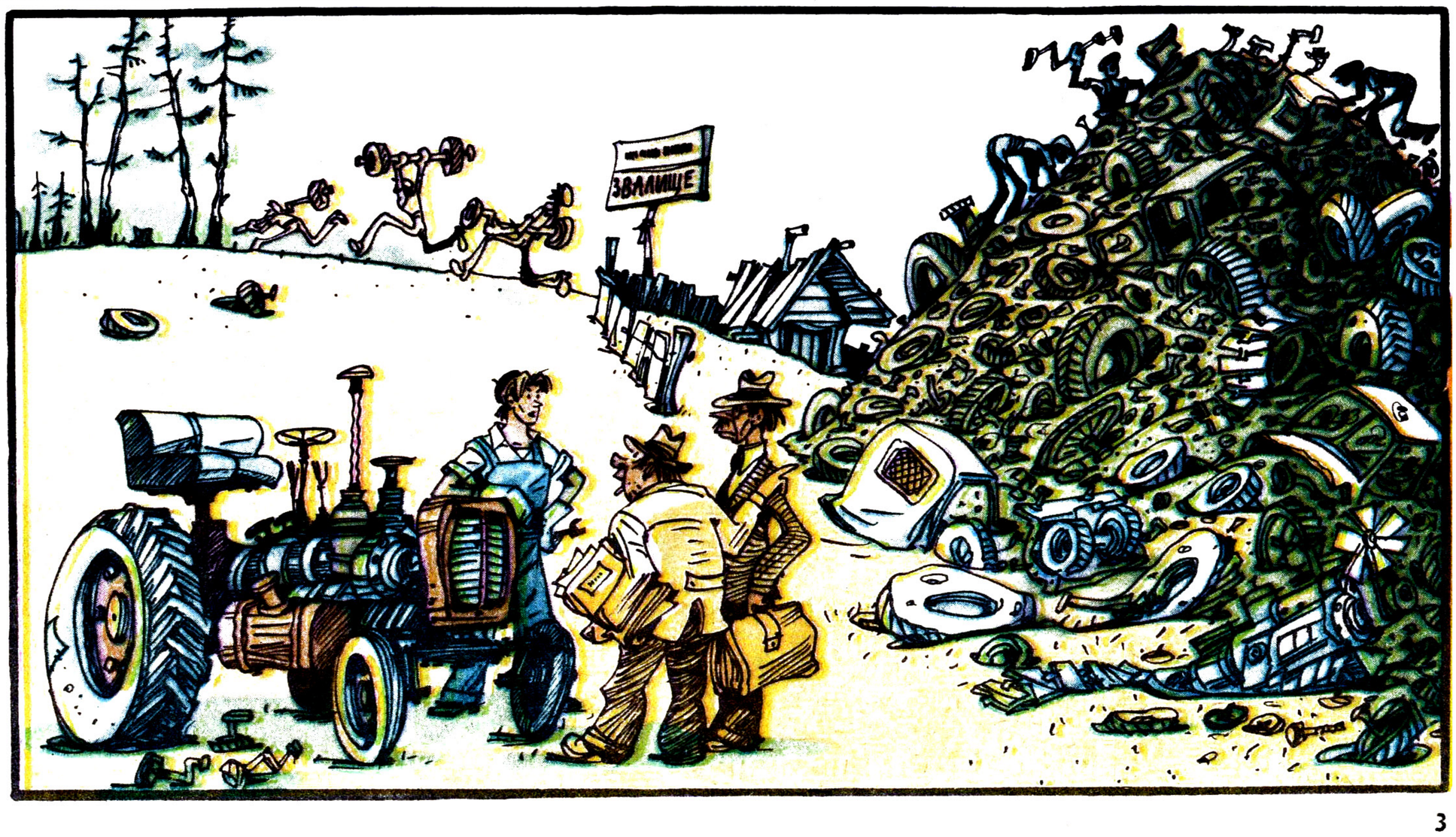

— Негайно розберіть і покладіть, де взяли. Нічого народне добро розтягати...

Довідкове бюро Перця

«ПЛАВЦІ В МОЛОЦІ» («Перець» № 19 за 1987 рік)

Навіть поверховий огляд цехів Харківського молококомбінату № 2 наштовхував на думку, що Харківщиною, видно, течуть молочні ріки і молока нікуди дівати. Воно тут дзюрчало на землю з усіх труб, резервуарів та агрегатів, так що без гумових чобіт у цехи нічого було ритатися. Повний розгардіяш панував і в бухгалтерії. Списували сировину неправильно, через це з одного боку вилазили у звіти нестачі, а з іншого — надлишки. Про це й розповідалося у фейлетоні.

Заступник прокурора області Ю. К. Карий повідомив редакції, що прокуратура Орджонікідзевського району м. Харкова перевірила стан збереження соціалістичної власності, факти випуску неякісної продукції на комбінаті. За результатами перевірки зроблено аж три подання, на підставі яких 20 чоловік притягнуто до дисциплінарної і матеріальної відповідальності. Окрім цього, з винуватців браку стягнуто 864 карбованці.

«СЛУЖІННЯ МУЗАМ» («Перець» № 23 за 1987 рік)

У фейлетоні розповідалося, як майже десять років тому в Черкасах прийняли рішення про створення обласного музею трудової слави будівельників Черкащини, визначили, які організації і на яку суму повинні розщедритися, щоб увічнити в стендах, експонатах і фотовиставках трудову звитягу. Словом, поривання були високі, але за ними не послідувало діла.

Як повідомив заступник голови Черкаського міськвиконкому М. П. Слюсаренко, справді з музеєм трапилася тяганина, бо визначені рішенням будівельні організації до цієї ідеї охололи і грошей не дали. А тому комбінат «Черкасипромбуд» вирішив організувати музей на громадських засадах при своєму навчально-курсовому комбінаті, використавши приміщення колишньої бібліотеки, виділив кошти на ремонт, устаткування і художнє оформлення. Відкрити його планується до Дня будівельника у серпні цього року.

Таким чином, як бачимо, в тому, що рішення не було підкріплене організаційно, а тому його виконання розтягнулося майже на десятиріччя, автор фейлетону, позаштатний кореспондент журналу І. Науменко був правий. Однак у матеріалі він допустив ряд натяжок і неточностей. Зокрема, звинуватив майстра виробничого навчання навчально-курсового комбінату (вона ж — директор створюваного музею на громадських засадах) Л. П. Осауленко у цілковитій бездіяльності. В той час як саме Любов Петрівна чимало зробила для того, щоб музей з'явився: вона зібрала близько п'ятисот експонатів, понад 700 фотографій і фотокопій, розробила тематично-експозиційний план. У зв'язку з упередженістю автора фейлетону і порушенням з його боку журналістської етики редакція журналу «Перець» вирішила відмовитися від співробітництва з І. Д. Науменком.

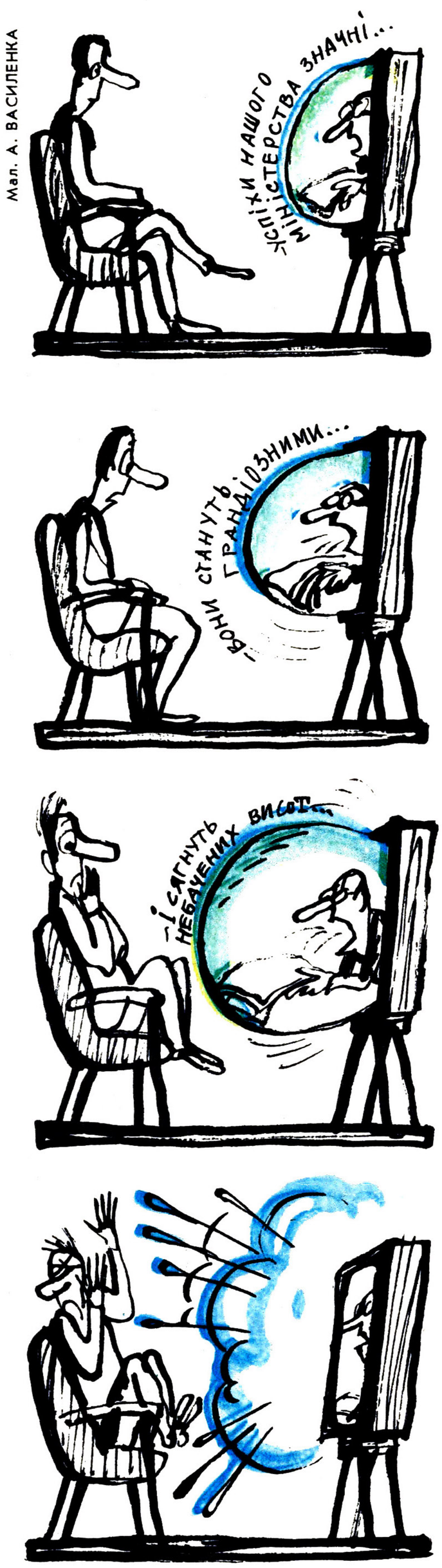

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Еліксир для чоловіків

ГУМОРЕСКА

Надумав я із своєю половиною розлучитися.

Назавжди!

«Все!.. Крапка!.. Досить!.. — думаю. — Натерпівся. Ситий сімейним щастям, як кажуть, по зав'язку. Та й домашня корида вже в печінках сидить. Поживу краще сам, скільки там того життя залишилося. Тихо та мирно собі поживу, ні клятий, ні м'ятий. І ніхто мене не буде пиляти, що захочу, те й робитиму. Захочу — спатиму, захочу — телевізор дивитимуся — «У світі тварин» чи «На добраніч, діти». Або у двір піду, козла забивати. Чи з кимось по карбованцю скинусь, бо сам собі міністр фінансів... Та-ак... Хочу — додому рано приходитиму, а то хочу — гулятиму до ранку. І яке кому діло до моїх походеньок? Ніхто й сікатись не буде: де ти колобродиш допізна, є в тебе, зрештою, сім'я чи немає? Не житуха, а — рай. Навіть зарплату додому можна не нести. Премію не треба десь ховати. Тринькай де хочеш і як хочеш. Бо — сам собі король. Сам собі прем'єр-міністр. Верховний владика. Житиму, як ото Робінзон на своєму острові. І моралі ніхто не вичитуватиме, на шлях істини мене не наставлятиме. Геть сімейне рабство, хай живе холостяцька воля!»

Отож хряпнув я дверима і гайнув у юридичну консультацію, щоб дізнатися, які документи треба для процесу розлучення та з чого починати той процес.

Дорогою газету купив, у трамвай сів, газету розгорнув. Шукаю спортивні новини, коли це в очі так і впав заголовок: «Еліксир для чоловіків».

«Еге-ге,— думаю,— нарешті медицина і для нас, чоловіків, щось там нахімічила... Цікаво, що вони там винайшли? А може, на травах що... Гм... Не завадило б і собі дістати пляшечку того еліксиру, згодиться, бо вже за сорок... А втім, і трилітровий бутель не завадив би...»

Читаю. Про той еліксир.

І що ж виявляється, люди добрі?

Жах!

Виявляється, суть не в хімії і не в народній медицині, зрештою. Виявляється, вчені дослідили життя сімейних чоловіків та холостих і ось яких висновків дійшли: перші живуть довше. Себто сімейні. І довше в середньому аж на п'ять років.

«Тю-тю-тю,— думаю. — І чого б це? Хіба перших не загризають жіночки їхні ненаглядні?»

Виявляється, ні. Чудасія! Фантастика. Ненаукова до того ж. Тобто, вони може й загризають нашого брата, але... Спеціалісти допетрали: сімейні чоловіки завдяки своїм дбайливим дружинам ведуть більш правильний спосіб життя. Он воно що! Виходить, і я веду правильний спосіб життя, вчасно харчуюся, вчасно й різноманітно. Сімейні щасливці зігріті сімейним теплом, оточені любов'ю, увагою та домашнім затишком. А тому бережуть своє життя і не розмінюють його по дріб'язках, як ото холостяки... Як подумаєш, так воно й так. Коли тебе дружина тримає загнузданим, то мимовільно берегтимеш своє життя.

Та-ак... А холості?.. Менше живуть, бо харчуються як завгодно, де завгодно і нерегулярно. Та ще в їдальнях чи кафе. Або просто всухом'ятку. А від того і того, виявляється, довго не живуть. І ніяким теплом, бідолашні, не зігріті. Жах! «Квартира холостяка,— пише газета,— як крижане царство, не освітлене сонцем».

Он воно що! Жінки — то наше сонце-сонечко яснеє та теплеє, а я і не знав. І трохи було зопалу не втелющився в те крижане царство без світла і тепла. Цур йому, пек! Газета так прямо й пише, що для чоловіка шлюб — то є «справжній життєвий еліксир».

Їду собі в трамваї і думаю: не розлучуся... Дурне діло, як кажуть, не хитре. А далі що? На п'ять літ менше житиму. Та й потім, самому все доведеться робити. І підлогу мити, і варити, і прати, і шити, і по магазинах бігати, і... Та що там. Пилосос доведеться купувати, без жінки ж бо житиму. Еге-ге, думаю...

Поїхав я аж до кінця маршруту і тим же трамваєм додому повернувся. Тільки на поріг, а дружина навстріч біжить.

— Де ти ходиш, чоловіченьку? — виспівує так, ніби ми годину тому й не гиркались. — Я вже обід зготувала, мий руки і — до столу.

І така весела, мила, у квартирі ніби аж посвітлішало. Правду газета пише: жінка — то наше сонце яснеє... Пообідав я всмак (а моя половина вміє готувати!), настрій ще дужче піднявся. На диван приліг, Софієчка мені під голову подушечку несе.

— Посидь і ти зі мною, — роздобрівши, припрошую.

— Немає коли,— одказує,— треба посуд перемити та біля прання заходжуватись, а потім ще й у магазин бігти.

Ну, пішла вона на кухню, а я лежу, мрію... Згадав про крижане царство холостяка... Бррр! Не по собі стало. Хто його, бідолаху, отак смачно погодує, як мене? Хто йому прибере у квартирі? Хто за нього в магазин збігає? Все самому та самому, ось тому й живуть холості менше. А взяти одруженого, ну, мене... В квартирі — тепло, чисто, затишно. Дружина у ванні пере, навіть пральної машини не треба купляти. І живу, як король. Прем'єр-міністр і владика. Як той Робінзон на своєму острові. Все у мене є і нічого мені не треба. І світить мені жіночка ясним сонечком і теплом мене зігріває.

«Еге,— думаю,— газета правду пише: сімейне життя — то еліксир для чоловіків. Хоча, як точніше, то не так сімейне життя, як роботяща жінка».

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

У стилі "ретро"

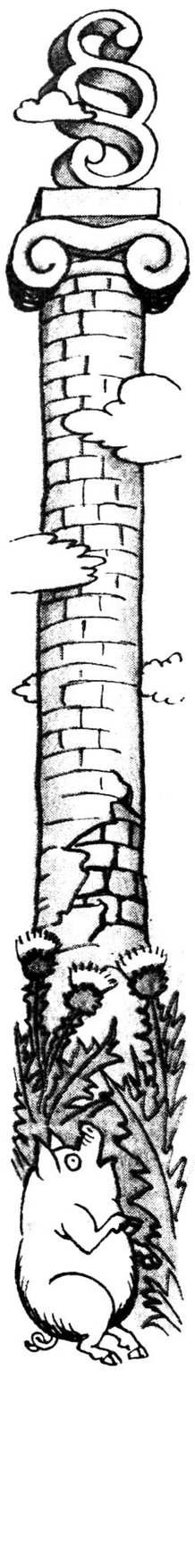

Гігантоманія, набувши свого часу розмірів повального економічного хобі, прокотилася і Полтавщиною. Десяток років тому на теренах області було закладено фундаменти тваринницьких гігантів, які споруджуються до цього часу. Багато мільйонів карбованців угехкано в ці довгобуди — і жодна копійка прибутку не викотилася за їх недовершені стіни.

Про темпи спорудження одного з таких об'єктів — свинарника-маточника на 12 тисяч поросят щорічно в колгоспі імені Енгельса Решетилівського району — йшлося у фейлетоні «Завершення гіганта» («Перець» № 5 за минулий рік).

На критичний виступ журналу офіційно озвався заступник голови Полтавського облагропрому М. А. Педько.

Він визнав, що будівництво репродукторної свиноферми в колгоспі імені Енгельса справді ведеться незадовільно, і запевнив: у 1987-1988 роках ресурси головного підрядчика — ПМК-64 тресту «Полтавасільбуд» — буде сконцентровано саме на цій фермі. Титульним списком, затвердженим агропромисловим комітетом, 1987 року тут передбачено було провести робіт на 510 тисяч, а 1988 року — на 1470 тисяч карбованців. Введення ферми у дію планується на четвертий квартал цього року.

Підбадьорений оптимістичною відповіддю, автор фейлетону вирішив навідатися на решетилівський довгобуд та пересвідчитися, що справа таки пішла-поїхала і перед тваринництвом району нарешті відкрилися широкі ділові горизонти.

Але бадьорий настрій розвіявся при першому ж зіткненні з виробничою дійсністю. Начальник ПМК-64 В. Т. Конопелько щиросердо визнав, що на об'єкті, образно кажучи, і кіт не валявся.

Їдемо з ним на місце, озираємо знайомі бур'яни, які за минулий рік іще густіше розрослись на будові, і думаємо: з якої ж то стелі взяв заступник голови агропрому всю оту ділову цифір, якою нашпигована його відповідь?

При зустрічі з головою Решетилівського РАПО І. В. Писаренком ставлю питання, так би мовити, руба: можливо, ферма вже не потрібна?

— Що ви! — гаряче заперечив Іван Васильович. — Ферма-маточник забезпечуватиме відгодівельні комплекси колгоспів імені Енгельса та імені Карла Маркса. Тринадцять років підряд укладалися гроші у ці гіганти!

Іван Васильович докладно розповів, як завершення будівництва різко поліпшить становище з розвитком тваринництва у районі, революціонізує процес відгодівлі свиней, а його голос усе тихішав, тихішав, тихішав... Мабуть, голові РАПО самому не дуже-то вірилося у ті світлосяйні економічні пейзажі, які він так натхненно вимальовував.

Звідкіля ж тоді ота бадьорість і діловитість агропромівської відповіді? Чи не є вона черговим плодом умоглядної творчості, якими густо рясніли звіти й рапорти минулих десятиліть,— так би мовити, ще одним пишним канцелярським шедевром у стилі «ретро»?..

П. СТОРОЖЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

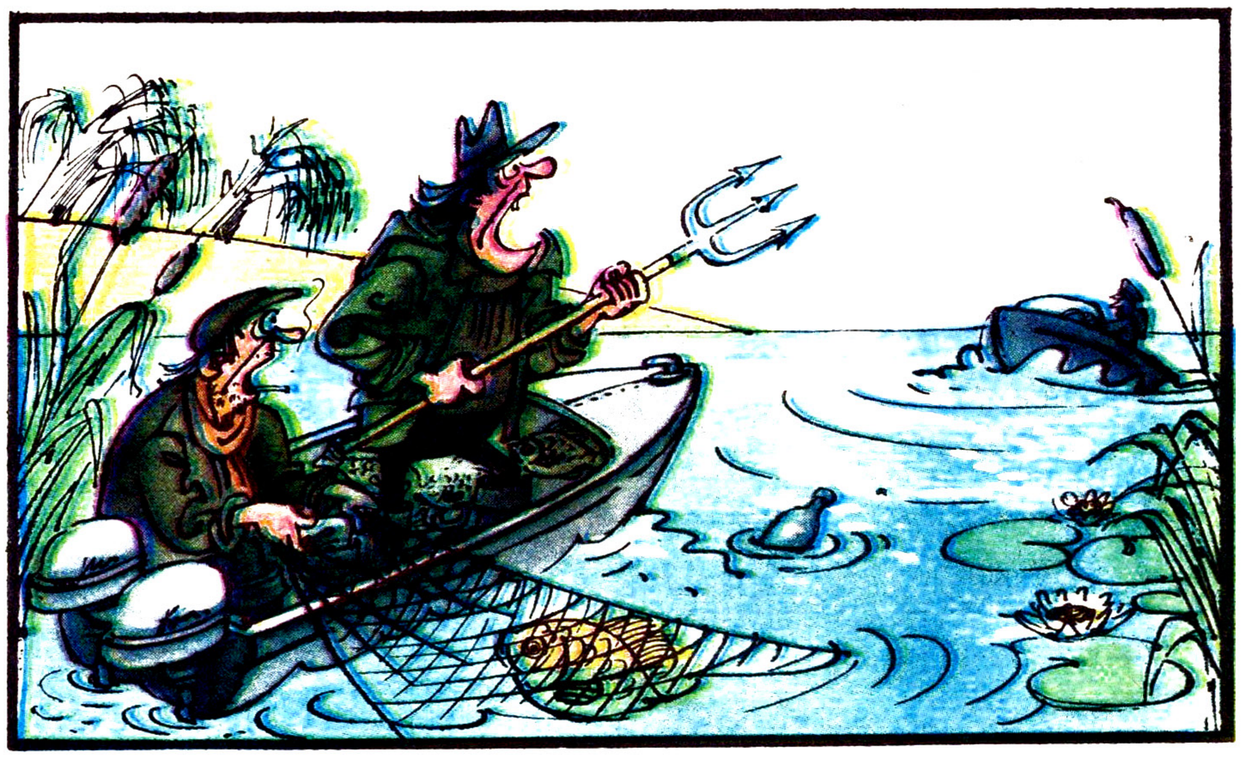

— Зараз цей рибінспектор у мене одержить!..

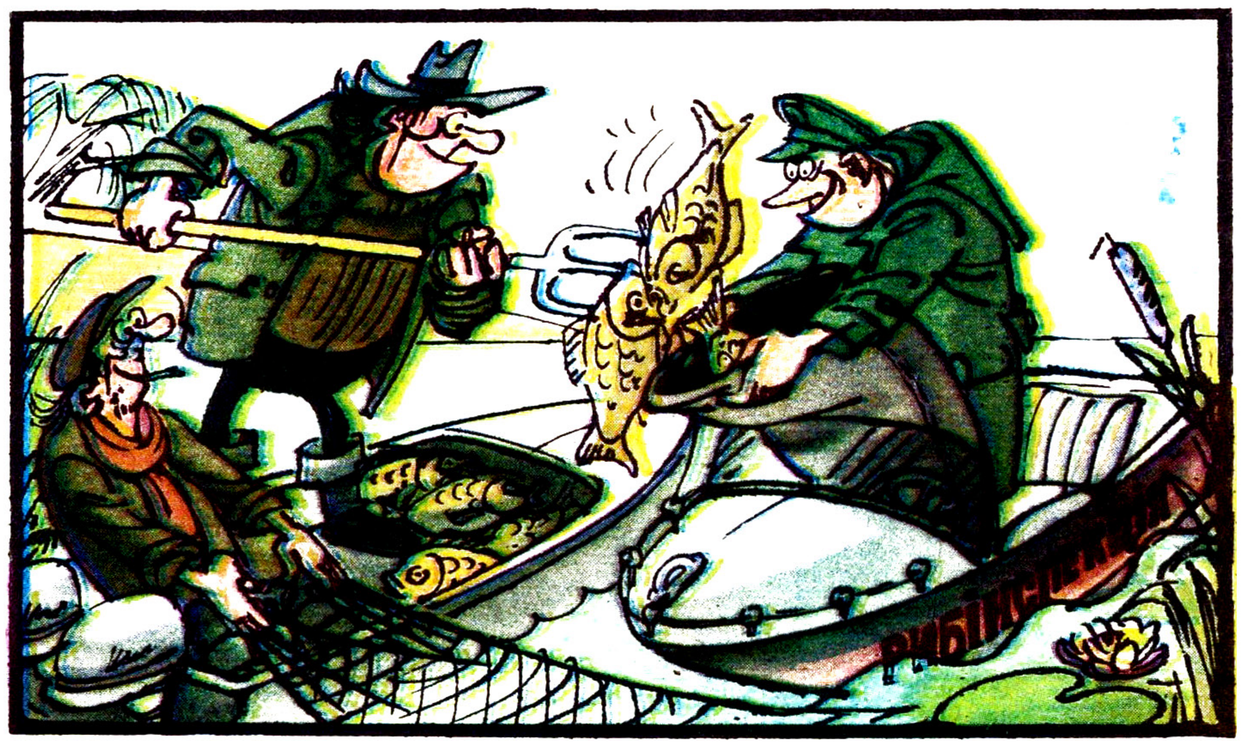

. . . . . .

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ветеринарний лікар радгоспу «Комуніст» Криворізького району Дніпропетровської області В. М. Павликова була глибоко переконана, що грубість і лайка найкраще стимулюють високу продуктивність праці доярок і телятниць, а тому за відповідним лексиконом у кишеню не лізла. Власне кажучи, цим її функції спеціаліста у догляді за поголів'ям і обмежувалися. Зате коли позбавлені кваліфікованої допомоги телята відкидали ратиці, Павликова демонструвала неабияку винахідливість у перекладанні відповідальності з хворої голови на здорову: вона оформляла загиблий молодняк як начебто виписаний телятниця- ***ми і завдяки цьому приховувала падіж худоби.***

На прохання Перця лист телятниць про подібні маніпуляції перевірив Криворізький районний комітет народного контролю. Голова комітету П. В. Ільченко повідомив, що наказом по радгоспу ветлікаря Павликову і бригадира молочнотоварної ферми № 2 Козлову звільнено з посад і притягнуто до матеріальної відповідальності. Дисциплінарні стягнення одержали головний ветлікар радгоспу Степаненко і головний бухгалтер Завгородній. А на засіданні комітету догану оголошено директору радгоспу Пироженку.

Буває й гірше!

Чи не траплялися тобі, часом, люди, у яких ноги різних розмірів? Не буває, скажеш, таких? Не поспішай, будь ласка, з висновками.

У серпні 1987 року наш міськторг одержав з Донецького виробничого взуттєвого об'єднання партію жіночих чобіток. Одна пара виявилася різних розмірів. Ми тут же звернулися до заступника директора об'єднання по якості В. Бєлова з проханням надіслати чобітки якогось одного розміру. Посилка повернулася назад з категоричною відповіддю: «чоботи розпаровані не з вини підприємства», яке за «розпаровку відповідальності не несе». Звідси випливає, що це хтось із різноногих покупців підібрав собі взуття на кожну ногу окремо, а продавці у цей момент ловили гав.

Смішно, правда? Але, очевидно, товариш Бєлов вірить у такий варіант, бо з наполегливістю, гідною кращого застосування, повернув злощасну пару чобіток і вдруге, і втретє, і вп'яте. Очевидно, навіть комусь із колег заступника директора по якості така впертість видалася незбагненною, бо в останній посилці ми, окрім «нашої» пари, виявили копію телеграми, підписаної тим же тов. Бєловим і адресованої міжрайбазі міста Дніпрорудного Запорізької області: «Згодні повернення двох пар чобіт розпаровки нашого підприємства».

Виходить, в одному випадку донецькі взуттьовики несуть відповідальність, а в іншому — не несуть? Як на мене, то від подібної вибірковості до безвідповідальності — один крок.

В. БУРКУТ,
директор Гадяцького міськторгу Полтавської області.

Продовження. Початок на стор. 3.

Любов з додатком

РЕСТОРАННІ «ЛЯЛЕЧКИ»

Рита також виросла без батька. Але її доля могла б бути інакшою. Дівчина закінчила технікум, влаштувалась у Донецьку за спеціальністю. Та ось, молоду й красиву, справді «лялечку», її запросив до ресторану один кавалер. Потім другий, третій... А коли так приємно паморочиться від шампанського голова, хіба ж відмовиш у пестощах?..

Черговий кавалер після ресторану привів її у свою компанію на приватну квартиру. Там шампанське вже лилося рікою. Правда, не задарма. Як з'ясувалося пізніше, Риті без будь-яких сентиментів було запропоновано «обслужити» потрібного компанії чоловіка. Звісно, за винагороду. Частину якої не забарились реквізувати на свою користь. З тих пір пішло-поїхало!

— За вечір пропускала двох-трьох клієнтів,— не без жалю згадує той період свого життя Рита. — Уявляєте, скільки б я мала? Вони ж платили по «четвертаку», а то й більше. А ті виродки половину відбирали собі! Або й зовсім забирали все до копійки! Мовляв, ти ще собі заробиш!

Компанія, переважно з фарцовщиків, з часом розпалась. Але Рита вже без ресторану не змогла. З роботою було покінчено, адже вдень вона тепер відпочивала після інтенсивних нічних розваг. Відбою від клієнтів не було, на ефектну «лялечку» клієнти клювали безвідмовно...

Згодом усе могло переінакшитись. У Риту закохався порядний хлопець. Щось взаємне ворухнулося і в її досить спустошеній душі. Та «друзі» вдарили на сполох: «Що ти собі дозволяєш? Заміж забажалось? Викинь ці дурниці зі своєї чарівної голівки! А то надаємо по нирках — себе потім не пізнаєш...»

Гадається, якби Рита дуже захотіла порвати з отим своїм середовищем, її б ніщо не зупинило. Та секрет в тому, що у представниць цієї неофіційної професії часто-густо не вистачає не тільки сили волі, а вже й бажання щось змінити у своєму ганебному становищі.

Не треба недооцінювати і залежності від отієї ресторанної братії. Коли постає загроза її інтересам, вона здатна на все. До речі, з розмов із «лялечками» з'ясовується, що постійна їхня клієнтура ділиться на кілька досить чітких категорій. Це — картярі, шахраї, кишенькові та деякі інші злодії, працівники торгівлі. Тобто ті, у кого водяться, так би мовити, дурні гроші. Ресторанним «лялечкам» без такої клієнтури — життя не життя. Клієнтурі без них — теж. Куди ж тоді дурні гроші дівати? Ясно куди! На таких «лялечок», як Рита, котра станцює роздягнена у колі обраних...

Зараз Риті двадцять п'ять років.

— Стара вішалка,— не без деякого кокетства зітхає вона. Хоча знає, що збереглася порівняно непогано. А це вдається далеко не кожній. Робота ж така, що мусиш завжди «тримати стійку», тобто, на мові жриць платного кохання, слідкувати за зовнішністю. Якщо почнеш здавати позиції, плата за обійми може швидко скотитися до жалюгідних п'ятірок чи навіть троячок.

У таких випадках досвідчені комерсантки від кохання і знаходять для себе «тягу». Сиріч створюють невеличкий власний колектив із початкуючих дівчаток. Котрі й служать приманкою для клієнтури. Та ще й сплачують наставниці проценти за науку...

Рита пояснює, що така ось бригада, як правило, відчайдушно бореться за місце під сонцем. Усі ресторани й бари поділено між ними. Й не доведи господи зазіхнути на чужі володіння! Тоді настає помста: конкурентки можуть добряче потріпати за патли.

А взагалі, мовляв, Донецьк — не Москва. Тут — шахтарі, народ скупенький, без розмаху. Зате у столиці!..

— Уявляєте, одна наша гайнула туди і стала пута́ною («проститутка-валютчиця» — **А. Н.**),— розповідала Рита, і в її очах палахкотіла щира заздрість. — Причому — собою не красуня. Суцільна дошка! Аж дивно, наскільки невибагливі оті чужоземці, коли кидаються на таких!..

Плани на майбутнє у Рити прості. Насамперед вилікуватись від гонореї, а там видно буде. Вирватись із зачарованого кола своїх ганебних занять? Ні, вона не впевнена, що їй у цьому пощастить. Якби вдалося вийти заміж — та де ж знайти такого Дон-Кіхота, який би заплющив очі на її минуле та напував-одягав? Вона саме так і сказала: «напував-одягав»...

Один із працівників диспансеру, який добре знає Риту, зауважив, що справи у неї куди гірші, ніж можна уявити. Вона вже почала спиватися...

ОСТАННЯ ПОСТІЛЬ

Може, вони й тепер були б не відразливими. Може — якби не їхній спосіб життя, де головне — чарка та клієнти. Ганні Косенко, наприклад, усього сорок два, а виглядає на всі шістдесят. Бабуся та й годі! Стосовно віку Людмили Парфьонової взагалі нічого певного сказати не можна. Видно тільки, що у неї під очима рожево-блакитні «ліхтарі».

— Та на хату до Капи ходила. А там завжди б'ють,— пояснює вона.

— А якщо справді вб'ють? — зауважує С. С. Соловйов. — Нещодавно ж відправили на той світ вашу «товарку»?

— Нічого,— спокійно реагує на цю перспективу Ганна Косенко. — На одну, як я, менше стане.

Головна турбота у них інша: де дістати одеколону? А там — хоч трава не рости.

— Де ж гроші берете?

— Світ не без добрих людей. У крайньому разі, на «стрілці» завжди роздобути можна...

«Стрілка» — один із скверів Донецька, відомий здавна як місце дислокації жінок легкої поведінки найнижчого гатунку. Сюди тягнеться й відповідна публіка.

До речі, як Косенко, так і Парфьонова взагалі не мають притулку. Людмила квартиру втратила через ув'язнення за збут наркотиків. Двічі сиділа і Ганна. У шкірно-венерологічний диспансер потрапляють регулярно. Докотилися до такого після безтурботної молодості, коли майбутнє малювалось лише у рожевих фарбах, а оргіям, здавалося, не буде кінця.

— А все ж, де живете?

— Ніде.

— Як ніде? Ну, хай удень можна якось перебитись. Але ж спати десь треба? Особливо взимку.

— Де прийдеться,— відповідає одна. — На вокзальних лавах сидячи.

— У туалеті теж,— доповнює друга.

— Де, де?

— У туалеті,— повторює вона,— на автовокзалі, наприклад. А що — там тепло, батареї гріють добре. Підкладемо картонку й лягаємо. Манька он, Любка, я...

ДЕЩО ПРО КЛІЄНТУРУ

Шкірвендиспансер нещодавно лікував із десяток юнаків, котрих одеська гастролерка Оксана Біла, про яку вже йшла мова вище, «нагородила» сифілісом. Ще стільки ж її тимчасових коханців пройшли медичне обстеження. А всього, за приблизними підрахунками, цю страшну хворобу Біла могла поширити більш ніж на сотню чоловік. Якщо ж припустити, що у цих «щасливців» були ще контакти, то жах бере. Адже хвороба настільки небезпечна, що підхопившим її, три-п'ять років взагалі забороняється мати інтимні стосунки, створювати сім'ю і особливо — мати дітей, бо й немовлят тоді треба буде класти до лікарні на профілактичний курс. Порушення цієї заборони карається кримінально. Але не так уже й мало випадків, коли такі громадяни постають перед судом...

Цікаво, що всіх своїх майбутніх клієнтів швидка одеситка причаровувала в основному в барах, кафе «Театральне» та «Нектар», відомих у Донецьку як збіговисько молоді із сумнівною репутацією. Тут склалося своє постійне коло відвідувачів, котрі «балдіють» за стійками щовечора, без вихідних.

Декілька днів гастролерка перебувала в готелі «Україна», в номерах учасників рок-фестивалю, який тоді проходив у місті. Судячи з усього, гарно одягнена, чемна така (хто б міг подумати?!), майже чарівна дівчинка та її не менш ефектна подружка непогано посприяли творчому настрою рок-музик. От тільки чи не обернеться для декого з них ця легковажність лікарняним ліжком?

Та добре, якщо вдається відбутися сифілісом чи однією з 18 хвороб цього клінічного ряду. Трапляється й значно гірше. Нещодавно в Донецьку закінчився судовий процес над Кривком та Чорним — мерзотниками, котрі займалися сутенерством та шантажем. Ці тридцятилітні перевертні, іншого слова для них і не добереш, розбещували неповнолітніх, примушували їх займатися проституцією, шантажували їхніх клієнтів.

За їх завданням сімнадцятилітня Ніна Касатенко й «виставилась» на дорозі поблизу готелю, щоб «проголосувати» перед якимось солідним автовласником. Розрахунок, як кажуть, був вірний: гарненька дівчинка, просто-таки янголятко, пізнього вечора хоче під'їхати — то чи не приємно підкинути таку у власних «Жигулях»? Отже, й не забарилось загальмувати біля чудового створіння авто, за кермом якого сидів дядечко в літах. Може, у Петра Петровича — назвемо його так, пожаліємо його дітей та онуків — і не було нічого грішного на думці. Але янголятко виявилось на диво земним, чарівним та доступним. Більше того, навіть ініціативним у цьому плані. Тож і завернуло авто в темний провулок хвилин на двадцять. І таким очманілим у нападі випадкової пристрасті був за кермом дядечко-дід, що й не помітив, як за ним невідступно повзуть іще одні «Жигулі» — із Кривком та Чорним.

А наступного дня сутенери швидко протверезили очманілого автовласника повідомленням про те, що він згвалтував янголятко, та ще й начебто із найганебнішими фізіологічними про-

Закінчення на стор. 8.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

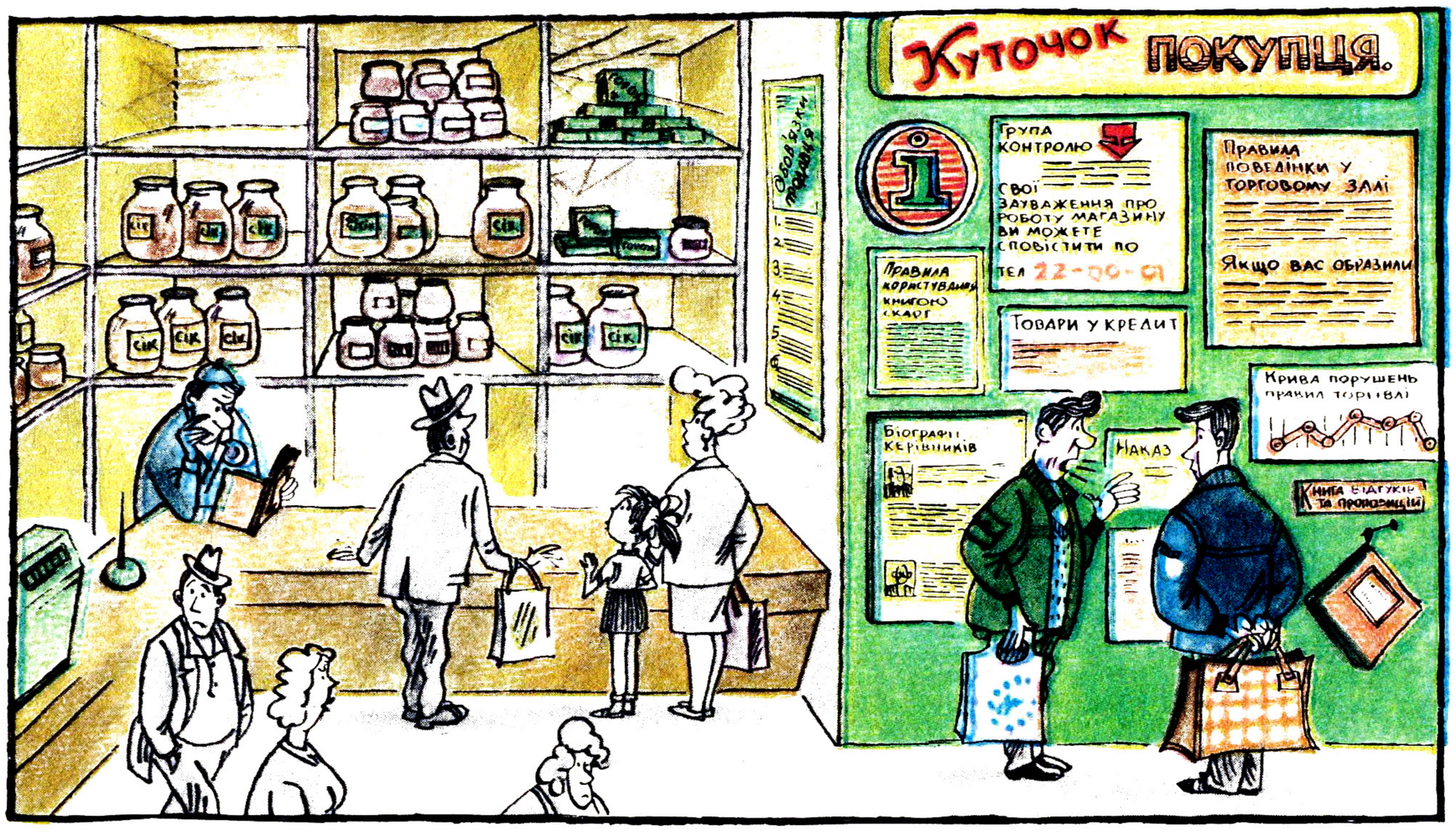

Інформація для роздумів.

Мал. О. КОХАНА

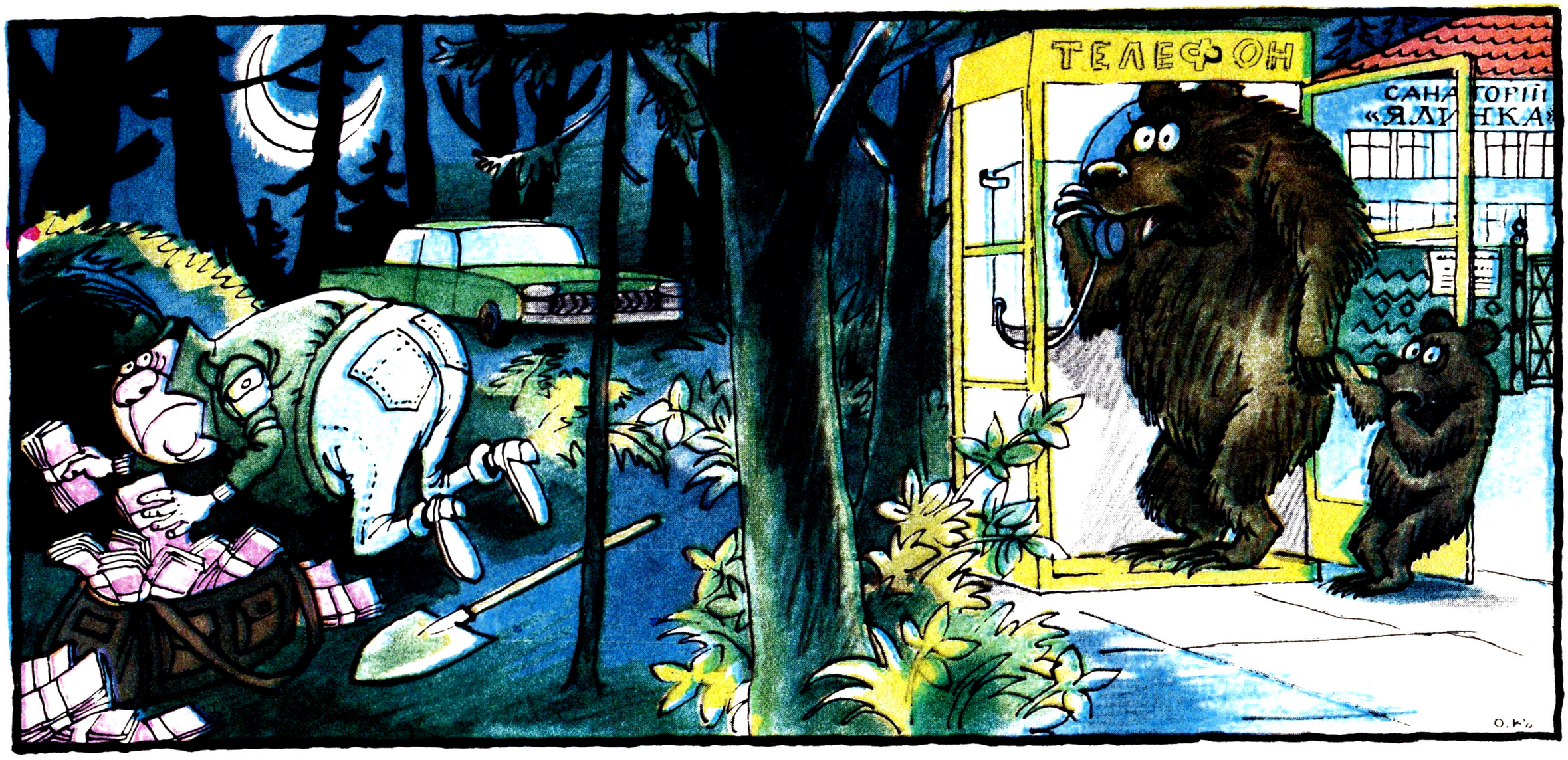

— Алло, міліція?! Знову в моєму барлозі гроші ховають!

СМІХОХРОНІКА

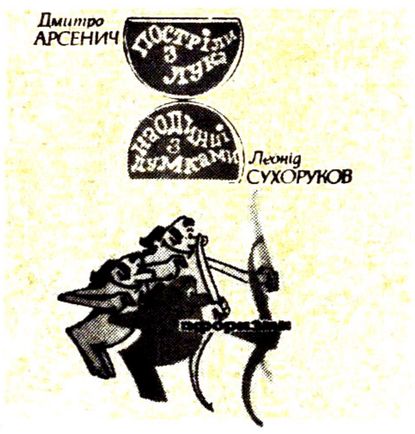

ТИСЯЧА І НЕ ОДИН РОМАН

Видавництво «Радянський письменник» завжди намагалося бути не байдужим до романів, але рамки видавничих планів, нестача паперу, поліграфічна база і т. д. не давали можливості задовольнити попит читачів. Та коли редактори гортали рукопис іронізмів Дмитра Арсенича та Леоніда Сухорукова, то згадали, що добре відредагований роман — це афоризм. Отак, видавши минулого року книжку двох гумористів (вона, до речі, має і дві назви — Дмитро Арсенич «Постріли з лука», Леонід Сухоруков «Наодинці з думками»), «Радянський письменник», можна сказати, одним махом випустив у світ більше тисячі романів. Звичайно, кожен «роман» заслуговує на окрему рецензію. Та оскільки площа журналу не дозволяє надрукувати більше тисячі рецензій, то, гадаємо, це із задоволенням зроблять «великоформатніші» видання. Ну, а ми бажаємо авторам нових сатиричних «пострілів з лука» і нових цікавих думок, з якими так само приємно було б познайомитися читачам.

П. РУДНИК.

ОХ УЖЕ ЦІ СТУДЕНТИ!

Відомо, що найвеселіша компанія — студентська. Якщо ж у тій компанії не десяток-півтора, а сотня з добрячим гаком, і не рядових дотепників, а добірних,— уявляєте? Це ж від сміху луснути можна!

Втім, студента і конячою дозою гумору з ніг не звалиш. Отож буря оплесків, що супроводила другий республіканський фестиваль студентських театрів естрадних мініатюр, не вщухала в Сумах до останнього дня.

Та й було за що відбивати долоні! Знехтувавши традиційну і цілком безпечну звичку просто позубоскалити, претенденти на конкурсні призи, що називається, взяли бика за роги. В дусі гласності та перебудови. Часом аж так, що деяким старшим товаришам закрутило в носі. І вже ходять неперевірені чутки про негласну вказівку: «Щоб такого неподобства надалі в Сумах не було!» Але, от їй-право, не віриться: щоб у наш час... Та от ні, не віриться, й квит!

Більшість глядацького загалу віддала свої симпатії студентам Запорізького університету, чия сатирична гармата гатила явно не по горобцях. Хоробрість сучасних січовиків гідно оцінило й журі, присудивши їм головний приз. Густо приперчили свої програми й інші лауреати конкурсу: з Чернівецького університету, Сумського філіалу Харківського політехнічного інституту, Ровенського інституту водного господарства, Новомосковського філіалу Московського хіміко-технологічного інституту.

Як бачите, популярність свята студентського гумору, що народилося з благословення республіканської газети «Комсомольское знамя» і Сумського обкому комсомолу, в межах України вже не втримується. Окрім Тульської області, честь якої гідно захистили новомосковці, дровець у фестивальну ватру по-сусідському підкинув сумчанам і Курськ.

Отож, вітаючи переможців і учасників фестивалю, з усіма підставами і від усього перчанського серця зичимо: дай, боже, не востаннє!

Г. ЄЛИШЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

Друже Перче!

Ніхто не заперечує, що ощадливість — риса позитивна. Але, на мою думку, вона повинна грунтуватися на здоровому глузді. Нещодавно як комендант гуртожитку я одержав 32 циліндрових замки ЗН1А-9 виробництва Одеського метало-механічного заводу. Кожен з них можна було відкрити будь-яким ключем.

Заради допитливості я розібрав один циліндровий механізм. Виявилося, що замість п'яти пружинних штифтових фіксаторів у замку — тільки три.

Може, одеситів госпрозрахунок примусив кожну пружину берегти? Чому б тоді не піти ще далі: випускати лише ключі. Без замків. Дверей нинішні замки все одно надійно не закривають, зате яка економія металу буде!

В. ЮР'ЄВ.

с. Войниха
Лубенського району
Полтавської області.

Передай, будь ласка, будівельникам тресту «Київміськбуд» № 1, яким керує П. М. Загородній, моє запрошення. Якщо раптом хтось із них захворіє, то двері нашої поліклініки, яку вони так ударно збудували, завжди відчинено. І ми, лікарі, зробимо все можливе, аби хворих швидше поставити на ноги.

Правда, на умови лікування будівельники нехай не нарікають. Оскільки наш лікувальний заклад саме завдяки їм було здано з купою серйозних недоробок, які, на жаль, не усунуто й до сьогодні. Уже понад рік через відсутність гідроізоляції дощова вода проникає до медкабінетів, псує апаратуру, меблі, перешкоджає відпускати процедури.

Та, як кажуть, чим багаті, тим і раді.

О. Ф. МУЗИКА,
головний лікар поліклініки
Українського відділення Літфонду СРСР.

м. Київ.

Любов з додатком

Закінчення. Початок на стор. 3.

явами при цьому. Що — не віриться? Так доказів же на цілий десяток кримінальних справ! Он і кліпса під килимком у салоні «Жигулів». Та й дещо істотніше є...

Ясна річ, Петро Петрович умить стушувався й швидко «визрів» у фінансовому відношенні — що й вимагалося. Спочатку він запропонував три тисячі, аби тільки уникнути розголосу й ганьби. Потім — чотири. Врешті-решт — шість! «Ні, тільки десять,— вимагали шантажисти. — Десять, і ні копійкою менше. Якщо хочеш залишитись морально стійким і надалі...»

На сьомий день після амурної пригоди Петро Петрович повісився...

Кривко та Чорний, між іншим, зовні начебто порядні хлопці. Працювали. Перший із них — одружений, має двійко малят. Та внутрішня порожнеча, пожадливість зробили з них переродженців, примусили жити подвійним життям, перетворили на моральних садистів. А втім, не тільки моральних. Перевертні не зупинялись і перед тим, щоб відлупцювати своїх підопічних — і для порядку, щоб, як мовиться, не вибрикували, і щоб потім для шантажу мати докази насильства.

Трагічно-дикий, звичайно, випадок. Але певною мірою й закономірний. Адже розбещеність у будь-яких її формах, легковажність поведінки чи відверта проституція завжди можуть призвести до найгіршого, вони невід'ємні супутники злочинів, хвороб, наркоманії...

* * *

— А де ж міліція? — кричимо ми, дізнавшись про щось таке.

Звичайно, від міліції у боротьбі з проституцією та іншими аморальними проявами залежить чимало. І у Донецькому обласному управлінні внутрішніх справ, як запевнив С. С. Соловйов (він відповідає за цю ділянку роботи), не сидять склавши руки. Розроблено програму посилення такої боротьби. Спільно з прокуратурою, комсомолом, профспілками. Сподівається міліція і на певні зміни у законах, що надасть більше юридичних можливостей для притягання жриць платного кохання до відповідальності. Чого гріха таїти, санкції поки що слабенькі. Особливо якщо врахувати складність ведення документації у цій справі. Адже проститутки що-що, а права вміють «качати», конспіративність свою значно посилили, їх «на гарячому» спіймати тепер стало важче.

Та не будемо ні бадьоритись, ні впадати у песимізм. Бо ніяка міліція, навіть міліція «звичаїв», про необхідність створення якої інколи говорять у нас, проблеми не вирішить. Бо, мабуть, тут набагато більше залежить від моральної чистоти суспільства в цілому. Проституція як вінець розбещеності проростає не на пустому місці. Вона проростає із тих вад, котрі ще не стали для кожного з нас посправжньому нетерпимими,— дармоїдства, бездуховності, пиятики... Мабуть, недарма ж у минулому році сімдесят вісім відсотків пацієнтів донецьких шкірвендиспансерів здобули свої хвороби саме напідпитку. А шістдесят відсотків із них — завсідники барів та ресторанів, переважно молодь. І тут є над чим замислитись усім нам...

Не будемо забувати, що мікроби гнилості гинуть тільки у чистоті.

А. НАУМОВ.

м. Донецьк.

Дружнє перце!

Ти, звичайно, відрізниш рукотворне водоймище від калюжі чи, скажімо, «нормального» рибалку від злісного браконьєра? А от наші місцеві керівники не відрізняють.

Було і в нас чудове водоймище, себто ставок — кращого місця відпочинку не знайти! Водилося в ньому вдосталь усілякої риби. І ось восени минулого року за вказівкою голови колгоспу М. І. Золота і секретаря партійної організації В. І. Роя воду було вибрано — буцімто для поливу буряків. Ми тт. Рою і Золоту кажемо: «Що ж це ви таку красу та в калюжу перетворили?» А вони в один голос: «Неправда ваша, ставок як ставок. І риба он як скидається!»

Риба справді скидалася (води лишилося, як кіт наплакав) — бери не хочу. Сам В. І. Рой брав ту рибу три дні голими руками. Ми його питаємо: «Що ж це Ви, Василю Івановичу, браконьєрством займаєтеся? Який приклад іншим подаєте?» А Василь Іванович тільки усміхається: «Ніяке це не браконьєрство, а звичайна рибна ловля». От і виходить, як у тій пісні: «Чоловік каже — гречка, жінка каже — мак...»

За дорученням мешканців с. Петрівського — В. КЛИМЕНКО, сількор.

Волноваський район Дніпропетровської області.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Чемний: ідучи коридором, відчиняв усі двері, щоб привітатися з усіма.*
- *Колегіальна безвідповідальність.*
- *Якими грізними бувають пішаки, коли потрапляють у ферзі!*
- *І плазун неодмінно когось топче.*

Микола МІЩЕНКО.

Мал. В. КАНІВЦЯ

— Ану, бабуню, киш звідси! Тут моя територія.

Страшне перо не в гусака...

«Після текущого ремонту кровлі текучість її стала значно кращою». (З відповіді на скаргу).

Надіслав І. ФЕДОРЧУК.

«Наш директор зовсім не має педагогічного акту до людей».

«Виснаження організму: голова стрибає то у верх, то у низ і кругом».

«Чому газети боятця вскрить цей вопіющий факт од якого спихне реакція в сторону справедливості».

(З листів).

Зібрала О. ТЕТИК.

«Голова колгоспу із своїми підручниками кожної суботи виїжджають у хвийник, там стоїть домик і їм там потрібно випивати».

«Держплемзавод вирощує бролерикурей м'ясного напрямку».

«Обласна санстанція взяла держплемзавод на поруки і держить на поруках по сьогоднішній день».

«Пройшло уже більше як п'ять місяців, як мене обесточили питьєвою джерельною водою».

«А тому я живу як в казці «Лермонтова» «скучно і болісно і нікому руку подати».

(З листів).

Зібрала Л. ЛЮДМИЛКІНА.

perec-ua. perec-ua.

Мал. В. ШИРЯЄВА

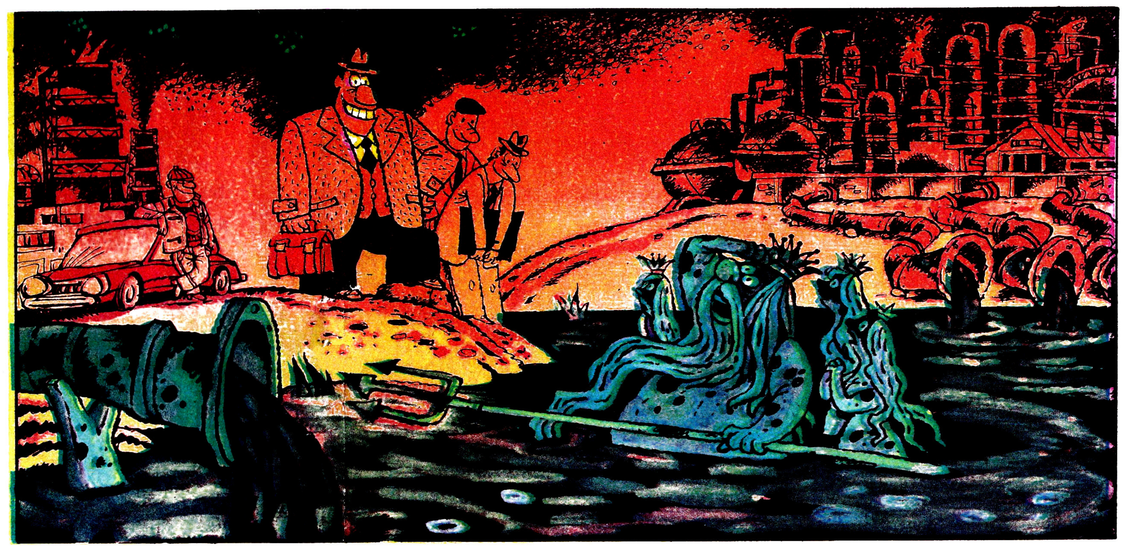

— Ну що, зрозумів тепер, хто справжній господар озера?!

Вітаємо ювіляра!

Письменника і артиста Григорія БУЛАХА з його 50-міттям.

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Цікава категорія
у Булаха Григорія,
У ділах своїх щоденних
він до всього має хист
Зранку діє як письменник,
а увечері — артист.

ТЕАТР ПЕРЦЯ

Інакше не МОЖНА

Діють:
ІВАН СЕРГІЙОВИЧ — голова колгоспу.
МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ — представник з району.

До кабінету голови заходить Микола Васильович. Йому назустріч зводиться Іван Сергійович.

ГОЛОВА. Кого я бачу! Миколо Васильовичу, дорогенький, проходьте, сідайте.

ПРЕДСТАВНИК. Здрастуйте. І — до діла. Час не терпить.

ГОЛОВА. А ви все такий же. Ніскілечки не змінилися.

ПРЕДСТАВНИК. Як це не змінився? Я докорінно перебудувався. На всіх напрямках. Зараз же всюди прискорення.

ГОЛОВА. Та знаю. Газети пишуть.

ПРЕДСТАВНИК. Знати — мало. Треба й самому в цьому напрямі діяти.

ГОЛОВА. Діємо. Плануємо, розгортаємо, обгрунтовуємо...

ПРЕДСТАВНИК. Менше слів — більше діла. Показуйте, де ваші плани, розрахунки.

ГОЛОВА. Все є. (*Дістає з шухляди стола папки, кладе перед представником.*) Ось... По зернових оця папка... (*Бере другу.*) Ось по надоях молока... Оця по м'ясу.

ПРЕДСТАВНИК (*розкриває першу*). Та-а-ак... Що ми тут маємо? (*Читає.*) Провести жнива у стислі строки... Іване Сергійовичу! Не бачу новизни, не бачу поступу вперед. Ви що, не визначилися?

ГОЛОВА. Як це не визначилися?

ПРЕДСТАВНИК. Конкретно. Якого числа розпочинаєте жнива?

ГОЛОВА (*знизав плечима*). А я знаю? Ще ж посівної не проводили...

ПРЕДСТАВНИК. А день виходу сівалок у поле визначили?

ГОЛОВА. Весна покаже.

ПРЕДСТАВНИК. Е, голубчику, вчорашнім днем живете. Відстаєте від життя. Де ж ваше прискорення?

ГОЛОВА. Я думав...

ПРЕДСТАВНИК (*перебиває*). Не думати — діяти треба! Ви до перебудови коли посівну проводили?

ГОЛОВА. У кінці березня... Було й на початку квітня... Хіба ж вгадаєш?.. Як погода...

ПРЕДСТАВНИК. От-от... На погоду рівнялися. Тепер так не буде! Треба конкретно. Орієнтуйтеся на другу декаду березня. Скажімо, на шістнадцяте число.

ГОЛОВА. Сніг не зійде.

ПРЕДСТАВНИК (*гнівно*). Ну й що? (*Розпалюючись*). Тільки невмілі господарі кивають на несприятливі погодні умови. Сніг не зійде! (*Раптом схаменувся*). Е-е-е... М-да... (*Б'є себе по лобі*). А якщо зійде?

ГОЛОВА. Будемо сіяти.

ПРЕДСТАВНИК. То в чому ж справа? Так і запишіть: початок посівної — шістнадцятого березня. Отже, на десять днів раніше, ніж до перебудови. Прискорення?

ГОЛОВА. Виходить, так. (*Чухає потилицю*). А якщо все-таки сніг лежатиме?

ПРЕДСТАВНИК. Лежатиме? М-да... (*Не розгублюється*). Поправку внесемо в плани. Скажемо: затяжна весна.

ГОЛОВА (*дивуючись*). Не вмер Данило, то болячка задавила. Навіщо ж число?

ПРЕДСТАВНИК. Іване Сергійовичу, ви мене дивуєте. Сьогодні інакше не можна. Як ви думаєте прискорюватись?

ГОЛОВА. Ну, як? Наприклад, провести сівбу в оптимальні агротехнічні строки при високій якості робіт...

ПРЕДСТАВНИК. А хіба раніше ви цього не робили?

ГОЛОВА. Робили.

ПРЕДСТАВНИК. От бачите: робили. То яке ж це прискорення, яка перебудова?

ГОЛОВА (*задумливо*). Мабуть, на цій ділянці нововведень не треба...

ПРЕДСТАВНИК (*перелякано*). Та ви що?! Ви розумієте, що ви кажете?! Час — і той на секунду прискорили, а ви...

ГОЛОВА. Що я? Миколо Васильовичу, газети пишуть, що господарства самостійно вирішують, як сіяти, збирати...

ПРЕДСТАВНИК. Нехай пишуть.

ГОЛОВА. Хіба ви проти?

ПРЕДСТАВНИК. Я? Ніколи! Я за те, що пишуть. І не рубаю вашої ініціативи. Дійте!

ГОЛОВА. То чого ж ви вказуєте?

ПРЕДСТАВНИК. Я вказую?! Е, ні, голубчику. Тепер такого поняття немає. Я подаю практичну допомогу. І орієнтую, щоб ви діяли з прискоренням.

ГОЛОВА. Не вмер Данило... Викрутаси якісь...

ПРЕДСТАВНИК (*гнівно*). Ігноруєте думку спеціалістів? Ну, голубчику, зв'язаємо вас там (*тичe пальцем вгору*).

ГОЛОВА. Питайте. А зараз дайте, дорогенький, зі своїми рекомендаціями і не заважайте працювати...

ПРЕДСТАВНИК. Ви що?! Ви!.. Ви!.. Багато берете на себе!

ГОЛОВА (*знизує плечима*). Інакше сьогодні не можна.

Завіса.

Анатолій ЖИТНИК.

ПЕРЕСЕНЯ

ШАРАДИ

Як він своє дзижчання віддає —
Шкідливим враз метеликом стає.

(Дзиґа — жук).

●

Щоб його напиться,
Квакнути годиться!

(Квас).

●

У великої тварини
«Л» якщо забрати,—
Можна не одну годину
В ліжечку проспати.

(Слон — сон).

●

Дві частки разом друзі узяли
Й ловити рибу на ставок пішли.

(Невід).

Володимир ПЛЮВАКО.

ЗАГАДКА

ПЕРЧЕНЯТКА

**І не книжечки,
А з листочками,
Поставали собі
Рядочками.
Обгорнулись вони
Хустинками,
Називаються...**

(Капустинками).

Іван ВОЛКОВ.

ПИРІЖКИ

Увечері прийшов Женя додому і каже мамі:

— Спечи таких пиріжків, як мене сьогодні пригощала Толикова мама.

— А я спекла. Роздягайся, мий швидше руки та й будемо їсти.

Женя з'їв кілька пиріжків і каже:

— Добрі, але в Толикової мами смачніші виходять.

— Та це ж мої пиріжки й були,— сміється мама.— Я їм в обід цілу тарілку занесла.

Василь СОПРОНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЛАНЕТА КАЗОК 2 ПАСТКА

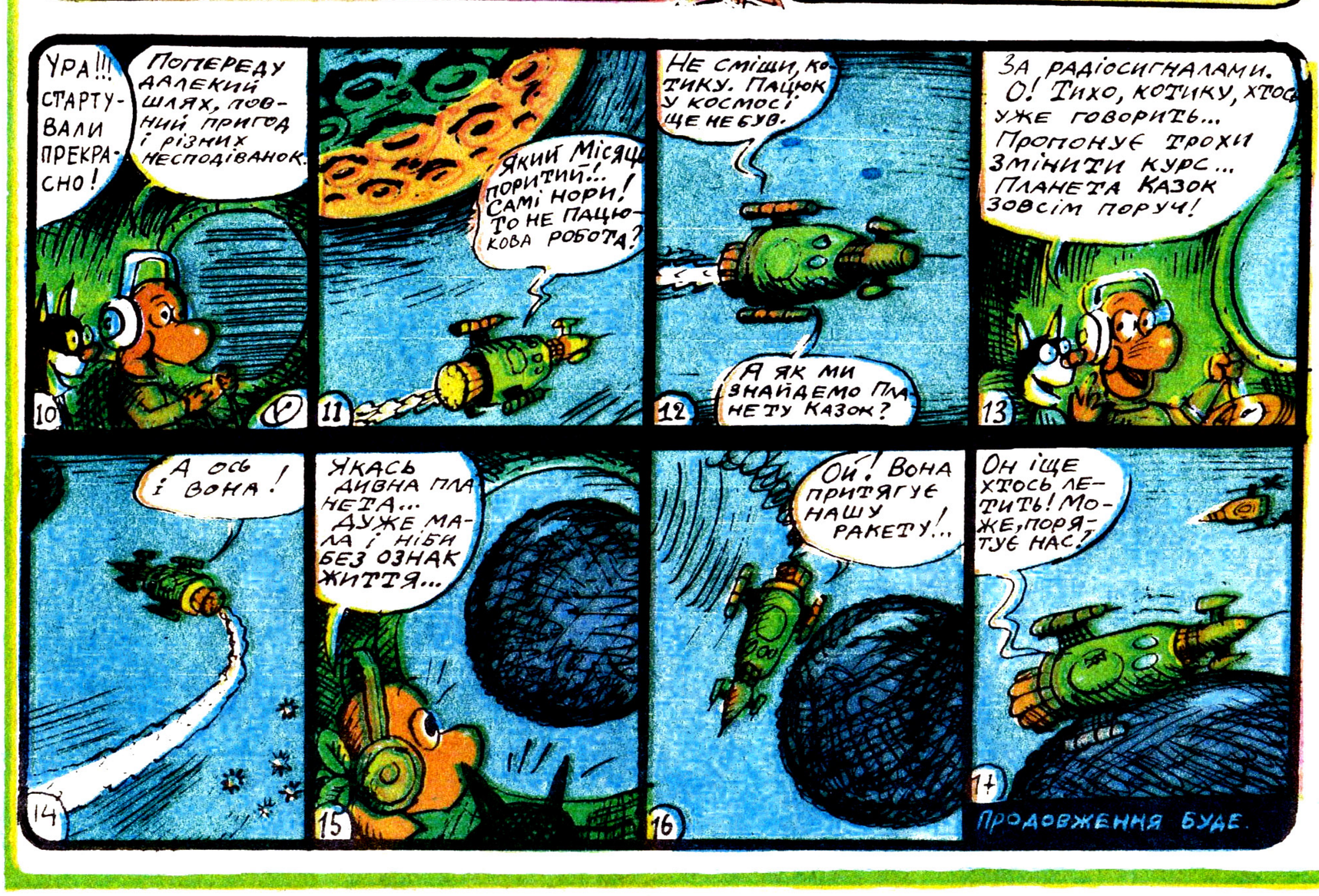

НАРОДНІ УСМІШКИ

ТІЛЬКИ ТЕ Й РОБИ

Будить мати сина, який любив довго спати і нічого не робити:

— Вставай, синку, уже пізно, пора снідати!

А син повернувся на другий бік та й каже:

— Оце мені напасть, і виспатись не дасте! Тільки те й роби, що вставай їсти.

Повідомив Д. ДАРЕНКО.

с. Попівка
Конотопського району
Сумської області.

ОБІЗНАНИЙ ЕКСКУРСОВОД

Дні літератури в райцентрі. Одному з начальників доручили влаштувати письменникам екскурсію по місту.

— Це наша центральна вулиця,— пояснив він.

— Я родом звідси,— обізвався літній письменник. — Колись пригадую, тут було повно крамничок і лотків. Усе аж вгиналося від бананів та ананасів.

— Напевно, вирубали. Особисто я пам'ятаю лише ці липи й каштани,— зауважив начальник.

Повідомив М. ДОЧИНЕЦЬ.

м. Мукачеве
Закарпатської області.

ЗАСПОКОЇВ

Чоловік, дружина і п'ятирічний син переходять убрід річку. Вода велика і сягає аж до шиї.

Серед річки жінка спохопилась:

— Господи! Де наш Іванко?

— Не кричи. Я веду його за руку.

Повідомив В. ДУТЧУК.

смт Кути
Косівського району
Івано-Франківської області.

УВАЖНИЙ ЧОЛОВІК

Дружина помітила, що чоловік не звертає на неї уваги. І так вона мудрувала, і сяк — не звертає... Одного разу вона наділа протигаз і зайшла до нього в кімнату. Чоловік уважно глянув на неї і запитав:

— Ти що — брови вищипала?

Повідомила Н. ГАВРИЛЕНКО.

м. Гребінка
Полтавської області.

НЕЗГОДА

Зустрілися два чоловіки.

— Що новенького чути в селі? — запитує один.

— Вчора мого сусіда Семена на заслужений відпочинок проводжали.

— Оце йому вже стукнуло шістдесят? А виглядає значно молодшим?

— Бо вік нічого не робив.

— Отут я не згоден: чому ж тоді ти виглядаєш у свої сорок значно старішим?

Повідомив І. АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

Вісті з того світу

А якщо й сюди-о глянути...

ТРАВНЕВІ РОЗДУМИ

Весна... Кожну живу душу з хати на природу, до усілякої флори та фауни тягне. А тут — на тобі! — на критику потягло...

От ми за перебудову узялися. Розбираємося, зважуємо, де й що нами уже до ладу зроблено, що доробити, що переробити треба, а чому й просто ручкою на прощання помахати. Мудрості, на яку, було, гострий дефіцит відчувався, у нас, дякувати долі, побільшало; тепер ми пильніше до усього чужого приглядаємося, на тверезий розум прикидаємо: де на педалі натиснути треба, аби тих, що вперед вирвалися, догнати, а зібравшись на силі,— й перегнати.

Але не до всього, на жаль, приглядаємося. Гляньте-но, браття любе, ще й сюди-о! Тут ми геть-таки відстали. І від передових, і від не дуже передових! Та ще й скидається на те, що нікого на цій стежці не тільки переганяти, а й доганяти не збираємося. І нікому це наше відставання чомусь у око не впадає.

Ну, ми — то уже, мабуть, за звичкою уваги не звертаємо: звиклося, що так воно із цим ділом у нас ведеться, то й не задумуємося. Навіть один мій не дуже близький, зате давній знайомий, який при самій згадці про життя та порядки не наські одразу ж слину пускає, і той ніби нічого не помічає — звик. Але от що дивує: і критики та непрохані навчителі наші, які здатні угледіти огріхи навіть там, де їх нема, аби тільки пальцем у наш бік тикнути,— теж мовчать.

Правду кажучи, я й сам над цим нашим відставанням тільки оце в святкові дні травневі задумався. І то ось чому саме в ті дні.

Згадалося: 1 травня 1886 року в американському місті Чікаго поліція розстріляла робітничу демонстрацію, і саме цей день ушановується тепер як день міжнародної єдності люду трудящого. От при цій згадці мені раптом очі й відкрилися...

За час, що від того дня кривавого сплив, багато чого в світі змінилося. Зокрема, останнім часом технічний прогрес так уперед біжить — аж холоші лопотять. Тільки устигай за ним. Поліція, звичайно, залишилася поліцією. Але од щедрот цивілізації і на її частку чимало чого перепадає. От англійський тижневик «Санді таймс мегезін» повідомляє: «Охоронців порядку в Лос-Анджелесі озброюють до зубів. Крім револьверів 38-го калібру і стальних кийків, їм іще видають диявольський пристрій: досить натиснути кнопку, і він вистрілює дротики з маленькими гачками на кінці, на зразок рибальських. Вони впиваються в шкіру жертви, а поліцай у цей момент знову натискує кнопку. Людина падає мов підкошена, діставши удар струму високої напруги».

Про ту американську поліційну новацію лондонський тижневик як про якусь дивину оповістив. Але, думається, жоден із британських поліціянтів не репне од чорної заздрості до своїх заокеанських колег — у англійських «боббі» теж щось подібне до тієї штукенції може знайтися. Та й, взагалі, в Англії про охоронців порядку не згірш од інших дбають. У західній частині Лондона для них навіть спеціальний тренувальний центр по боротьбі з «масовими заворушеннями» спорудили. Майже трьох мільйонів фунтів стерлінгів не пошкодували на таке діло. Є де вправлятися. І є з чим: зовсім-таки не злиденний арсенал засобів, якими британська поліція послуговується, старанно поповнюється та удосконалюється. Так, наприклад, британським охоронцям порядку вручили ручні кулемети калібру 9 мм західнонімецької фірми «Геклер унд Кох»; із США, за свідченням одного американського митника, експортуються спеціальні лещата (аби було чим на належному технічному рівні пальці чавити), усілякі ко́лючі інструменти й таке інше приладдя тортур.

Не подумайте, що у бігові за прогресом британській поліції тільки експортний допінг охляти не дає. Ні, і вітчизняний, сказати б, творчий геній безтурботно на пуховиках не дрімає. І трудиться не лише для забезпечення домашніх потреб, а й на той же експорт. Наприклад, одна англійська фірма спродукувала суперсучасний поліцейський бронеавтомобіль «Амак-1». Це — одинадцятитонне технічне чудо. Нутро його розраховане на команду із 12 поліціянтів; сам витвір має 18 бійниць, обладнаний 16 гранатометами, протипожежними засобами, пристроєм електричним, який може оглушити ударом струму кожного, хто до нього наблизиться.

Хоча ціну за те чудовисько (вибачте,— чудо) заправили поважну — 450 тисяч доларів,— покупці не забарились: одразу ж надійшло 40 замовлень. Видать, дуже то потрібна й ужиткова в державному господарстві річ.

А британська корпорація «Мерфекс», яка добре набила руку на забезпеченні каральною технікою поліцейських, що в Ольстері трудяться, спородила та пустила у світ широкий своє дитя — робота на ймення «Мекс». Він може розганяти демонстрантів, стріляючи з водяної гармати, а при відповідній команді — й до вогнепальної зброї вдатися. До того ж здатний вести нагляд за людьми, послуговуючись апаратурою відеозапису.

«Мекс» уже перебрався за океан і прижився при поліцейських управліннях Нью-Йорка, Лос-Анджелеса, Х'юстона на ряду інших великих американських міст. До речі, одиноким він себе на чужині не почуває, бо каліфорнійська компанія «Робот діфенс системз» теж подібне броньоване дитинча спородила. Американського братика «Мекса» урихтовано бортовою ЕОМ, лазерним вимірювачем відстані, гранатометом і двома кулеметами, які при потребі можна замінити водометами.

Хтось жахнутися може: та ж при такому прогресі поліцаї, чого доброго, через ті роботи без куска хліба залишаться!

Думається, що то марні страхи. Он один поважний західнонімецький політичний діяч сказав: «Сьогодні поліцаї виконують завдання, яке раніш виконувала армія: вони захищають нашу країну, вони захищають нашу свободу, вони захищають наші права». Поліція, отже, уже до армії прирівнюється. Армію ж поспіль із роботів укомплектовувати поки що ніхто не збирається. Отож масове безробіття поліцаям не загрожує. Опріч того, прогрес на цій ниві йде не тільки курсом роботизації. Скажімо, у тій же ФРН для боротьби з демонстрантами замість брандспойтів почали використовувати гідромонітори, що були в деревообробній промисловості. Раніш вони струменем води очищали деревину од кори. Тепер же, при такій своїй потужності, зможуть і кістки трощити. А коли до води додати (що й роблять, звісна річ) сльозоточивий чи блювотний газ,— то й зовсім гарно усе виходить. Є ще й газ «Сі-ес», дуже для такої справи придатний. Як повідомляє західна преса, «досить лише злегка побризкати на демонстрантів водою, насиченою тим газом, щоб на півтора-два місяці вивести їх із ладу».

Ще більшу певність у тім, що всієї роботи на роботів-поліцаїв не перекладуть, дає нам той факт, що й на звичних поліцейських обладунках ніхто хреста не ставить. Але, прошу зважити, і їх теж прогрес не обминув. Навіть традиційний поліцейський кийок — і той модернізується: нью-йоркська фірма «Де Віллієрс інкорпорейтед» уже продукує електричні, так звані «шокові кийки», винайдені поліцейським інспектором зі штату Флоріда Джеймсом Смітом.

За рекламу цьому витворові міг би правити відгук одного американського безробітного: «Коли тебе ударяють тією штукою, ти робишся нерухомим, не розуміючи, що з тобою коїться. А коли приходиш до тями, то виявляється, що ти уже в наручниках».

Отак-то воно, бачте, у них!

А що у нас?! Ми ж не те що до електричного (не кажучи вже про все інше!), а навіть до звичайнісінького кийка не дожилися!

Дуже сильно ми в цьому відстали!..

Коли я сказав про це отому своєму знайомому, він тільки скривився, махнув на мене рукою і пішов геть. Не знаю, чи то до нього не дійшло, як ми сильно в ділі цьому відстали, чи вважає, що все це не варте того, аби над ним задумуватися.

А задуматися не завадило б. Думати — взагалі не шкідливо. Навіть про те, що уже звичним стало, на що, бува, й уваги не звертаємо.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. В. МЕНШИКОВА

— Добре видно?

Насолити сьогодні!..

У СЕЛІ Молодятині Коломийського району на Івано-Франківщині представники кількох районних організацій при активній участі прокурора спробували задушити шестимісячне немовля, звинувативши його у злісному порушенні принципів соціальної справедливості.

Його хрещений батько — Олексій Олексійович Жупник — кинувся по допомогу в область. Там його випроваджували з кабінету в кабінет, аж поки устами господаря одного з них — заступника керуючого обласною конторою Держбанку УРСР В. П. Череватого — обласні інстанції не заявили, що вони палко схвалюють спробу районних організацій, глибоко жалкують, що вона не вдалася, і постараються їм — тим організаціям — допомогти.

Коли я приїхав у березні в Коломию, у надрах райвиконкому саме зароджувався проект постанови, який схвалював вищу міру покарання. Проект грунтувався на шістьох клопотаннях директора райпобуткомбінату В. Л. Бугайчука — того самого Бугайчука, який, після появи новонародженого на світ і урочистої реєстрації, усиновив його. Клопотання категорично підтримували райпрокурор Г. О. Дахно, інспектор міського комітету народного контролю В. Ю. Ліщук і старший економіст райфінвідділу Н. М. Лесюк.

З переліку організацій здогадливий читач, очевидно, вже зметикував, що нижче мова піде не про вульгарне фізичне насильство. Так воно і є. Йтиметься про адміністративний раж, у який ввійшли солідні товариші, зіткнувшись із незвичною для себе ситуацією. З одного боку, на вельми високому рівні було сказано: те, що не забороняється законом, дозволяється. Але з іншого, виховане на лихої пам'яті традиціях застійного періоду чиновницьке єство волало: як це — отак просто дозволити, не спробувавши заборонити?! Он, кажуть, навіть на Сонці темні плями є, а щоб їх у діяльності якогось кооперативу не знайшлося? Та бути такого не може!

І от уже в Молодятин, у будиночок, де отаборилося правління кооперативу «Перше травня», офіційно зареєстрованого при райпобуткомбінаті у квітні 1987 року, один за одним висаджуються представницькі десанти перевіряючих — усього їх було п'ятнадцять. Погрозливо розмахуючи кількома анонімками, які пізніше в офіційних довідках іменуватимуться сигналами трудящих, «десантники» мало не проти світла розглядали кожен аркуш з іще свіжого бухгалтерського архіву, вишукуючи кримінал. Криміналу не знайшли. Зате всі, ніби змовившись, натрапили на те, чого ніхто не приховував і що було відоме з дня урочистої реєстрації кооперативу: його члени, окрім надання кільканадцяти видів послуг населенню Коломийщини, у вільний від цих клопотів і основної роботи час шили з відходів добротні брезентові краги на замовлення нафтовиків Сибіру, виготовляли щітки і тому подібне, а в статуті не обмовилися про це жодним словом. Якби перевіряючі діяли, як вони писали, «у відповідності до рішень XXVII з'їзду КПРС», то це формальне непорозуміння легко було усунути: додати у статут кооперативу до переліку побутових послуг ще й виготовлення товарів народного споживання з відходів виробництва, що, до речі, всіляко заохочується.

Наступний розвиток подій можна подати у вигляді діалогу між головою правління кооперативу О. О. Жупником і незацікавленими в існуванні кооперативу інстанціями.

— На ваш рахунок надійшла купа грошей — 594 тисячі карбованців, а побутових послуг надано лише на 16 тисяч. Чим ви поясните таку диспропорцію? — грізно запитували інстанції.

— Ми не відмовили нікому, хто до нас звертався,— пояснював О. О. Жупник. — Вікна-двері виготовляли? Виготовляли. Будинки споруджували? Споруджували. Криниці чистили? Чистили. Печі мурували? Мурували. Дрова пиляли? Пиляли. Вікна і двері склили? Склили. Зварювальні роботи виконували?..

— Коротше,— зупиняли перелік інстанції,— ви нам про диспропорцію поясніть.

— Кооператив щойно створений. Не всі знають про його існування. Зробимо собі рекламу, розвинемо базу і тоді надаватимемо послуг щонайменше на десять тисяч кожного місяця. Ми вже почали будувати столярний цех, розчинний вузол, цех по технічному обслуговуванню інвалідських мотоколясок, яких в області ніхто не обслуговує, придбали електрозварювальний апарат, чотири списаних вантажних автомобілі, які вже полагодили,— будемо пропонувати людям дефіцитні нині транспортні послуги, є в нас два трактори — оратимемо на замовлення городи, засадили лозою гектар невикористовуваної раніше землі — виготовлятимемо з лози меблі, кошики і тому подібне. От якби райпобуткомбінат передав нам приміщення бані, яка не працює,— ми б таку сауну «сотворили», що й і з Коломиї до нас би приїздили...

— Ще коротше,— наполягали інстанції,— про диспропорцію...

— ...для цього ж усього гроші потрібні.

— Для цього існують позики,— повчали інстанції.

— А навіщо брати позику, яку треба віддавати, коли можна заробити гроші самим? — дивувався О. О. Жупник. — Погляньте: більшу частину одержаних коштів ми використовуємо для розширення бази.

— Так ви, чого доброго, справжніми капіталістами станете,— підсумували діалог інстанції і засіли за складання довідок та актів.

Усі переповідати не варто, бо автори їх танцюють навколо одного і того ж факту, про який ми уже говорили. Зупинимося лише на «Доповідній записці» інспектора міського комітету народного контролю В. Ю. Ліщука, оскільки вона може служити яскравою ілюстрацією того, як, не утруднюючи себе доказами, можна з білого зробити чорне. Прозоро натякнувши іще у вступі, що О. О. Жупник — не та людина, якій можна довіряти керівництво кооперативом, інспектор аргументує далі, чому він так вважає.

По-перше, в кооперативі необмежена зарплата. «Члени кооперативу і особи, які здають продукцію за угодами,— підкреслює він,— за цей період одержали в середньому **лише за квітень** по 400—900 карбованців».

Пробачимо авторові невміння виводити середнє арифметичне. Ставши в позу людини, котра карбованець у чужій кишені сприймає як особисту образу, В. Ю. Ліщук схопився за одиничну суму, яку заробила за місяць ціла сім'я, аби створити враження, що члени кооперативу — без п'яти хвилин мільйонери. Бо як інакше розуміти фразу «лише за квітень»? У травні, виходить, вони уже загрібали гроші лопатою, а в червні — носили додому лантухами? Однак це не так. Хто заробив більше, хто менше, але все це, підкреслимо, були чесно зароблені гроші. Зароблені працею з ранку й до вечора. 426 карбованців, а саме такий середній заробіток за весь період існування кооперативу,— не така вже й астрономічна сума, щоб їй почорному заздрити.

По-друге, обурюється товариш Ліщук, «із загальної кількості членів кооперативу більшість не зайняті у сфері виробництва, ніде, крім кооперативу, не працюють, чим грубо порушується...»

Безапеляційність штатного народного дозорця можна було б зрозуміти, якби він лише вчора приїхав, скажімо, з південніших областей України, де в селах кожна пара робочих рук — на вагу золота, а його, не обізнаного з місцевою специфікою, тут же засадили за складання доповідної записки. Однак Василь Юрійович — не вчорашній мешканець Коломиї, і економічно-демографічна ситуація в районі йому добре відома. Зокрема те, що колгосп «Гірський», до складу якого входить і село Молодятин, було створено лише в 1980 році, а до цього півтори тисячі з хвостиком його жителів заробляли на хліб хто де міг: одні — яким-небудь підсобним ремеслом, а більшість гуртувалася у будівельні бригади, які ще недавно називали шабашними, і гастролювала по всій нашій неосяжній країні. Та й нині у весняно-літній період Молодятин безлюдніє. Чи не з кожного двору їдуть на заробітки: чоловіки — здебільшого щось десь будувати, жінки — на просапні сільгоспкультури. І колгосп їх відпускає. Кооператив у перспективі міг би стати тією губкою, яка поглинула б надлишок робочої сили, прив'язала людей до рідного села, до свого господарства.

Але хто дивиться у перспективу, коли так хочеться насолити сьогодні. Додавши до двох вищеназваних аргументів іще й звинувачення у сімейщині (подумати тільки, дружина О. О. Жупника — також член кооперативу), В. Ю. Ліщук робить висновок: кооператив став ніби власним підприємством О. О. Жупника, а тому варто «розглянути питання про доцільність дальшого його існування».

На підставі цієї доповідної записки міський комітет народного контролю порушує відповідне клопотання перед райвиконкомом. З подачі В. Ю. Ліщука у районній газеті з'являється фейлетон, у якому жителі Молодятина — члени кооперативу «Перше травня» змальовуються такими собі зацикленими на рукавицях та пензлях рвачами, а голова правління О. О. Жупник — новоявленим капіталістом, який, насаджуючи дрібновласницьку психологію, розхитує підвалини соціалізму. Виходячи з цього, райвиконком заборонив кооперативу «випуск товарів народного споживання, які не користуються попитом населення району і області». Практично водночас із обласної контори Держбанку УРСР у районне відділення надійшла вказівка не приймати грошей перерахованих на рахунок кооперативу за виготовлену продукцію.

...А в Молодятині тим часом на дверях комплексного приймального пункту райпобуткомбінату іржавіє великий замок. І в лазню жителям села доводиться їздити за кільканадцять кілометрів.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.
Івано-Франківська область.

ВІД АВТОРА. Коли цей фейлетон було підготовлено до друку, газети опублікували проект Закону про кооперативи. І тут же обізвався Олексій Олексійович Жупник. Виявляється, його запросили на нараду, що відбулася в обласному управлінні побутового обслуговування населення, і навіть похвалили за ініціативність і наполегливість.

— Чого доброго, ще й допомагати почнуть,— висловив я припущення.

— Якось уже обійдемося без допомоги,— заперечив він. — Нехай лише не заважають.

Як на мене, не таке вже це складне прохання, щоб його не можна було задовольнити.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

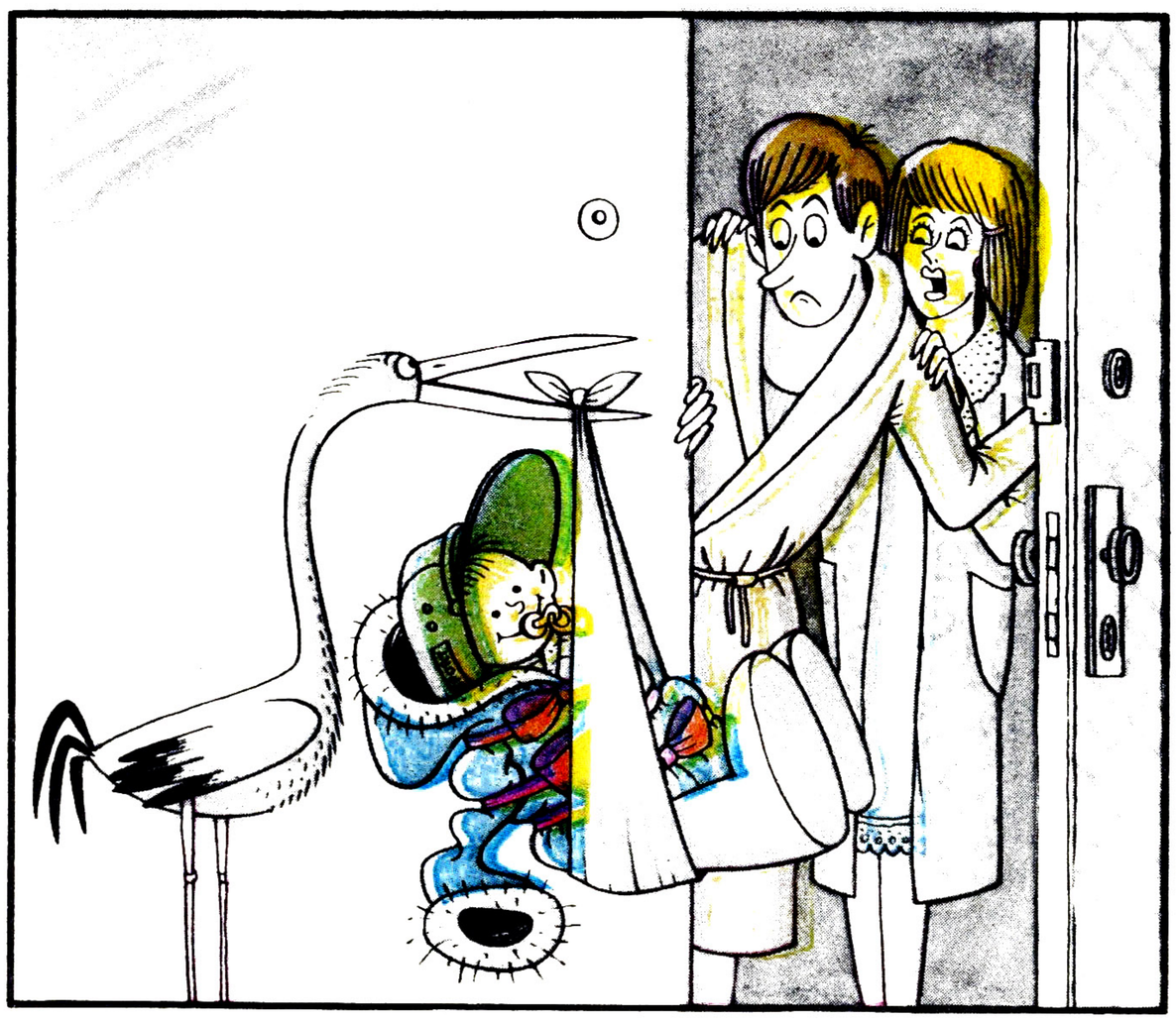

— А чому немовля не по сезону одягнене?
— Про це запитайте міністра легкої промисловості.

ОБ'ЯВИ-ОГОЛОШЕННЯ

Дирекція радгоспу «Зоря комунізму» Іршавського району Закарпатської області

ЗАПРОШУЄ

жителів села Суха взяти участь у щонедільних екскурсійних поїздках

на лоно природи!

У програму екскурсії входить двогодинна зупинка на березі гірського потічка, під час якої бажаючі можуть скупатися.

Поспішайте, не роздумуйте!

Бо закінчення дворічного ремонту сільської лазні найближчим часом не передбачається.

МІНЯЄМО

дві недіючі водонапірні башти і такий же водопровід

НА ВОДОВОЗА,

який, на відміну від керівників нашого колгоспу, розумів би, що без води — «і ні туди, і ні сюди».

Жителі села Кошари Комінтернівського району Одеської області.

ОЛЕКСАНДРІВСЬКОМУ РАЙВИКОНКОМУ

для вигадування нових обіцянок, у які б могли повірити жителі села Бірки-2, котрі уже два роки просять упорядкувати вулицю Калініна,

ТЕРМІНОВО ПОТРІБЕН ПИСЬМЕННИК-ФАНТАСТ.

Оплата — від виробітку.

Звертатися за адресою: Кіровоградська область, м. Олександрівка, райвиконком, приймальня голови тов. Пойченка В. О.

Смачного!

ДО ВІДОМА

жителів і гостей м. Новомосковська (Дніпропетровщина).

У магазині «Сніжинка» можна придбати

ТОРТИ

від 36-го до 45-го розміру,

а також різної моделі, фасону, повноти... Усі ці дані можна прочитати на коробках з-під взуття, в які продавці упаковують витвори місцевих кондитерів.

НОВОМОСКОВСЬКЕ МІСЬКЕ УПРАВЛІННЯ ТОРГІВЛІ.

ДОВОДИМО ДО РУЧКИ

ПАМ'ЯТНИКИ ІСТОРІЇ!

Чудовий приклад нашої діяльності — п'ятнадцятирічна руйнація під виглядом реставрації середньовічного мукачівського замку «Паланок» на Закарпатті.

Охочих позбутися історичних реліквій ПРОСИМО ЗВЕРТАТИСЯ ЗА АДРЕСОЮ: м. Львів, міжобласна спеціальна науково-реставраційна виробнича майстерня.

Начальник — Ю. С. БОНДАРЕНКО.

ЛАСКАВО ПРОСИМО

механізаторів широкого профілю поремонтувати техніку під дахом споруди, яку зображено на знімку і яку ми називаємо майстернею.

Оплату лікарняних — гарантуємо.

Правління колгоспу імені Леніна Жмеринського району Вінницької області.

ДО УВАГИ РИБАЛОК-ЛЮБИТЕЛІВ

райцентру КАРЛІВКИ та усієї ПОЛТАВЩИНИ!

Під час перебування з вудками на ставку Жовтневого цукрокомбінату категорично забороняється палити цигарки, розводити вогнища, користуватися туристськими бензиновими плитками.

Порушення цієї вимоги може призвести до важких наслідків, оскільки ставок служить зливною ямою для продуктів нафтопереробки з нафтобази, місцевих автогосподарств і ремонтно-транспортного підприємства.

Дотримуйтесь правил протипожежної безпеки!

КАРЛІВСЬКИЙ РАЙВИКОНКОМ.

Дружне перце!

У тому, що нема нічого постійнішого, ніж тимчасове, ми, мешканці дев'ятиповерхового будинку № 118 по проспекту Леніна, переконалися на власному досвіді. У нашому будинку — вже забули й відколи — не буває електроенергії. І стоїть він затемнений посеред освітленого міста по кілька діб. Псуються продукти в холодильниках, люди змушені підніматися на верхні поверхи пішки, а піднявшись, ні телевізор не можуть подивитися, ні пральною машиною скористатися. З міської електромережі заспокоюють нас тим, що це все — тимчасове явище, оскільки будинок ось-ось підключать до постійної міської електролінії. У міськвиконкомі ж пояснюють, що перебої трапляються через якусь аварію, наслідки якої ліквідовуються.

Ми б, може, і повірили, якби наше листування не тривало... сім років. Звичайно, сім років — це ще не вічність. Але ж і не тимчасовість.

До речі, цього листа ми також пишемо при свічках.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.

м. Олександрія Кіровоградської області.

Дозволю собі висловити припущення, що директор об'єднання підприємств громадського харчування Бучацького райспоживтовариства Р. Михайлів не любить дітей. Припущення моє грунтується ось на чому. Цех напівфабрикатів очолюваного товаришем Михайлівим об'єднання відправив у місцеву середню школу № 1 двісті сорок котлет. Як показав аналіз, за їстівністю вони наближалися до консервів, які простояли відкритими на підвіконні з тиждень.

Надсилаючи Р. Михайліву результати аналізів, ми сподівалися, що він заб'є на сполох. Адже піди ці, так би мовити, котлети у продаж — біди не минути. І що ж ти гадаєш, він відповів? «...Причин псутого м'яса не виявлено, зобов'язано завідуючих цехом напівфабрикатів категорично відпускати та виробляти напівфабрикати з негарантованої якості сировини».

Виходить, що і надалі цех вироблятиме напівфабрикати «негарантованої якості»? То чи можна автора такої відповіді запідозрити у любові до дітей? Я вже не кажу про почуття відповідальності, яке, й немовляті зрозуміло, не водило рукою директора об'єднання, коли він писав цю цидулку.

Б. ПЕТРИК,
санітарний лікар Бучацької райсанепідстанції.

Тернопільська область.

Оце згадали ми істину із шкільного підручника фізики: найдешевшу електроенергію можна одержати, використавши силу рухомої води. Згадали й замислились. Виходить, якби на нашій вулиці Алішера Навої, якою п'ятий рік тече річечка з поламаного водопроводу, спорудити маленьку ГЕС, то вдалося б зекономити чимало грошей. А тоді за ці кошти якийсь ремонтний кооператив, може, взявся б замінити діряві труби, з яких тече вода. Бо надію на те, що ремонт зробить міськкомунгосп, ми вже втратили.

М. КУРТЯК та інші жителі вулиці.

м. Львів.

Валентину Лагоді — 75

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Валентин Лагода — ювіляр. А ювілярів у нас прийнято, як той казав, хвалити на всю губу. Мовляв, він у нас най-най-най і так далі — найнай...

Ну, це коли йдеться про ювіляра — не сатирика.

А що з сатириком?

Уявіть на хвильку таку картину: приходить до Валентина Костянтиновича, приміром, бюрократ, який потрапив на його гостре перо, приходить з букетом квітів і каже: «Вітаю і бажаю! Так тримати! Побільше давайте нам перцю! Ми це підтримуємо і схвалюємо!»

— Е-е-е! — скажете ви. — Такого не буває...

Тому розраховувати на вітання різних півлітряків, загреб, трулюлюх і заковичок не доводиться. Тим більше, що Валентин Лагода, видавши майже двадцять книг гумору та сатири, постійно накриває отих півлітряків і загреб «мокрим рядном», робить їм «вимушену посадку» і «гарячу завивку», віддає належне «кому чолом, кому помелом», помічаючи, «хто в бороні, хто в стороні»...

Це коли говорити про героїв сатиричних творів ювіляра.

Ну, а щодо шанувальників таланту Валентина Лагоди, то вони, швидше за все, висловлять свої найщиріші побажання піснею на слова самого ж Валентина Костянтиновича, нашого славного одноперчанина, лауреата республіканської премії імені Степана Олійника; піснею, яка вже стала народною:

І в вас, і в нас
Хай буде гаразд,
Щоб ви і ми
Щасливі були!

ПЕРЕКОНАВ

Жарт

Не думаючи довго,
На трасі в літню спеку
Новеньку синю «Волгу»
Спинив автоінспектор.

— Гай-гай, не без причини
Мчите отак, щосили,
Бо за кермо машини
Підхмелені ви сіли.

— Підхмелений?! Та що ви?!
Ніколи! Боронь боже!
Поклястися готовий,
Такого буть не може!

Не обливайте брудом!
Спішу — концерт в палаці...
— Сваритися не будем —
Дихніть-но в апарат цей!

Дихнув.
— Достатньо. Гляньте!
— Їй-бо ж не причащався!
Ваш апарат, сержанте,
Видати, зіпсувався!

Ви перевірте справність
Хоча б ось на дружині!
Сержант подумав: справді,
Можливо, що й не винні.

Дихнула й жінка. П'яна!!
І чоловік аж сяє.
Інспектор звично глянув:
— З жінками теж буває!

— То перевірте, прошу,
На донечці! Дитя ще!
Дихни, моя хороша,
Ти доведеш найкраще!

Дихнула й донька. Ач ти,
Й вона під хмелем явно!
— Тепер, сержанте, бачте:
Ваш апарат несправний!

— А дійсно, ваша правда,—
Інспектор зразу знітився,—
— Пробачте,— став прохати,
Бо ж нікуди подітись...

Не гаючи й хвилинки,
Помчали без зупинки!
І чоловік щасливий
Всміхається до жінки:

— Затям же ти віднині:
Хоч лікар і не радить,
Грам п'ятдесят дитині
Ніколи не завадить!

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Жарт

Як спалахнув Панас!
Він з'їхав на Парнас!
Та швидко так погас,
А лаври з'їв Пегас...

ТИЖДЕНЬ УСМІШКИ

Вчора зайшов я до гастроному
І продавщицю вгледів знайому.
Бачу — вона щось нервує трішки,
Та на обличчі — однак — усмішка.
Глянув на інших — нене! — так само
Всі усміхаються.
Змовились прямо!
— Чом усміхаєтесь всі ви сьогодні?
Може, усмішки стали вже модні?
— Мода не мода — такий наказ нам,
Тож не збиткуйтесь
Своїм сарказмом —
Перепаде ще нам на горішки!
Просто — проводим
Тиждень усмішки.
— Як це так — т и ж д е н ь? —
Дивуюсь дивом. —
Чим керувались? Яким мотивом?
— Бачте, є тиждень листів на поштах...
— Як — тільки тиждень?
Писати поштовх?!
— Є тижні танців, рацпропозицій,
Сангігієни...
— Сім днів лиш миться?!
Та це ж безглуздо — хіба не ясно?
Боротись тиждень,
Припустим, з п'янством,—
За сім деньочків хіба ж зумієм
Впоратись з лютим зеленим змієм?!
Звісно, приємно, як в магазині,
Мовби та добра фея-газдиня,
Вам загортаючи оселедця,
Ще продавщиця і осміхнеться.
Стане вам гарно, навіть затишно.
Тільки ж чому це... протягом тижня?!
Тиждень минає швидко, як нежить.
Що ж —
Усміхатись більш не належить?!
Я — за усмішку!
Зовсім не проти —
До, і під час, і після роботи.
Усмішки — чари
(Всі ми з цим згодні),
Тільки не вимушені — природні.
Хай би їх щиро всі роздавали,
Хай би ці тижні весь рік тривали!

ІДЕАЛЬНИЙ ПАРТНЕР

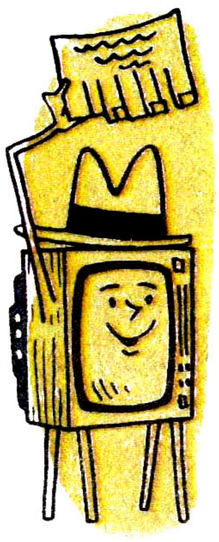

В курортному містечку,
На головній алеї —
Чи то всерйоз, чи жартом —
Об'яву хтось приклеїв:

«Самотня скромна жінка,
Спокійна — не мегера,
Підшукує для себе
Приємного партнера.

Не бевзя, а такого,
Щоб з ним було не сором,
Отож він має бути
З широким кругозором.

Крім того, має вміти
І грати, і співати,
Не вештатись повсюди,
Триматись більше хати.

І подавати слушні
Поради в кожній справі,
Розповідати гарно
Історії цікаві.

А слухать надокучить
Його балаканину —
Слухняно і покірно
Змовкати в ту ж хвилину».

Назавтра на об'яві
Наклав хтось навскіс «візу»:
«Для вас найкращим буде
Партнером...
т е л е в і з о р!»

СЕМЕН ПОЛОВА І ПЕРЕБУДОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

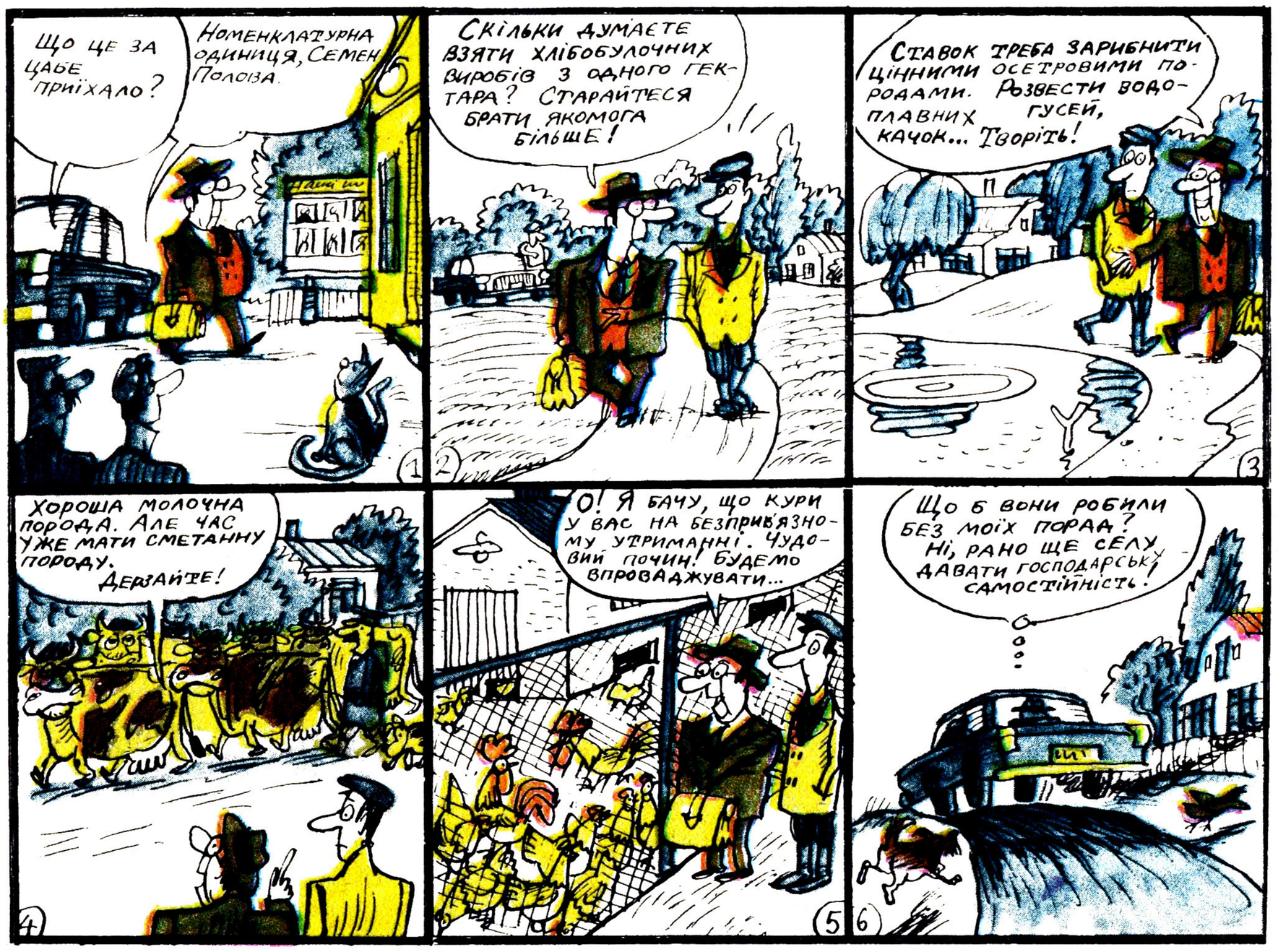

По довгій суперечці чоловік нарешті каже:

— Гаразд! Ти маєш рацію.

— Ні, ні,— зловтішно посміхається дружина,— я вже змінила думку!

* * *

Пані Новакова дивиться в дзеркало й бурмоче:

— Так і треба тому Новаку.

* * *

До керівника приходить його співробітник і повідомляє:

— Я хотів би вас попередити, що одружуюсь у суботу.

— Це чудово! Одружені охоче залишаються в канцелярії і після роботи.

* * *

— Новак познайомився зі своєю майбутньою дружиною через оголошення в газеті.

— І як йому ведеться?

— Не знаю. Але ту газету він уже не передплачує!

* * *

Тесть до новоспеченого зятя:

— Сподіваюсь тепер, коли ти одружився, станеш серйознішим і не робитимеш більше дурниць!

— Ні, ця була останньою...

* * *

— Коли ви вперше почали підозрювати свою дружину, що вона зраджує вас із квартирантом?

— Тоді, коли вона його вперше вилаяла за те, що він не перевзувся в сінях.

* * *

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

— Сусідко, ви ходите до салону краси?

— Ніколи! Мій чоловік на це не заслуговує!

* * *

— Кажуть, ви одружилися у п'ятницю? Хіба ви не знаєте, що в цей день погано розпочинати будь-яку справу?

— Тепер знаю...

* * *

Пан Ярослав говорить до сусіда у поїзді:

— Цей тунель сьогодні здається мені страшенно довгим.

— Це й не дивно, адже ми їдемо в останньому вагоні...

* * *

— Ти, сподіваюсь, не забув, що я торік позичив тобі тисячу крон?

— Ні, це мій найкращий спогад!

* * *

— Ви перевищили дозволену швидкість,— каже міліціонер водію.

— Та знаю, але я хотів устигнути додому якнайшвидше, поки не почне діяти ота слив'янка.

* * *

Стоматолог заспокоює пацієнта:

— Не бійтеся, не болітиме.

— Не старайтеся,— відповідає той,— я теж зубний лікар.

* * *

Два хлопці йдуть вулицею.

— Навіщо ти їси зернятка з яблук? — питає Петро.

— Щоб бути розумнішим,— каже Стефан.

— Дай мені одне.

— За п'ять крон.

Петро дає п'ять крон, з'їдає зернятко і раптом вигукує:

— Але йолоп же я! За п'ять крон міг би купити кілограм яблук.

— От бачиш, уже починає діяти!

Переклав з чеської
В. СЕМЕНІВ.

У КОЛІ ПТАСТВА

Подолавши бе́зміри роботи
(У хористи впхнув якийсь дивак),
Горобець затямив якось ноти
І одержав титула «співак».

Ні, не муза кликала висока,
Не таланти пращура з віків:
Горобцева тітонька Сорока
Відала добором співаків...

Анатолій ПРОХОРЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Бажання якнайхутчіше прославитися так напосіло на директора радгоспу «Горлівський» Донецької області В. М. Карпова, що він готовий був на все, аби лиш про нього заговорили. І таки досяг свого. При допомозі «людей зі сторони», які запропонували Вікторові Михайловичу такий спокусливий варіант досягнення слави: він, директор, виділяє благодійникам землю під цибулю, а вони, благодійники, гарантують такий урожай, що за нього менше ордена директорові не дадуть. Про те, як розвивалися події далі, розповідалося у фейлетоні «Дірочка в лацкані» («Перець» № 23 за 1987 рік).

А розвинулися вони так, що замість ордена В. М. Карпов одержав одинадцять місяців виправних робіт з утриманням 20 процентів заробітку, злетів з посади і вилетів з партії. Про це повідомив редакції секретар Донецького обкому Компартії України Ю. Усатенко.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 10 (1268)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 18.04.88.
Підписано до друку 10.05.88.
БФ 30104.
70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2202000 прим. Зам. 01968.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграмм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: О. Коноваленко, В. Губін, Р. Друкман, Є. Бобир, А. Василенко, А. Сучков, В. Чмирьов.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Яке зілля, таке й дозвілля

— Ти з чого, негіднику, самогон женеш!!

— Невже замість пійла бражку вилили!!

— Мені здається, що за мною стежить іноземна розвідка... Не можна допустити, щоб мій винахід потрапив у ворожі руки...

Без слів.

Без слів.

— Дуже зручна конструкція. З цією штукою навіть у відрядження можна їздити.

— Спасибі, що дала похмелитися,— людиною став...